

12 mei 2026- nr. 427 Het blad van/voor muzikliefhebbers

RECORDzine

NO RISK DISC - **DOVE ELLIS** GRAND CRU – **Ed O'Brien**
DESERT ISLAND DISC – **Gilberto Gil** INTERVIEW – **Kevin Morby**

NEIL DIAMOND

Wild at Heart

THE NEW, THIRD ALBUM OF THE NEIL DIAMOND/RICK RUBIN TRILOGY
1LP | 1LP COLOURED | 1CD | 2CD

Lieve muziekfanaten,

Hopelijk heeft de portemonnee niet te veel geleden tijdens Record Store Day afgelopen maand. Nu het zonnetje weer vaker schijnt, lijkt een tripje naar de platenzaak alleen maar aantrekkelijker, zeker met alle mooie releases deze maand. De debuutplaat van Dove Ellis is al een tijdje uit en verschijnt nu eindelijk in fysieke vorm. Weer een meesterwerk van Ierse bodem. En Radiohead-fans kunnen deze editie hun hart ophalen: maar liefst twee leden brengen nieuw werk uit. Ed O'Brien is daarbij onze Grand Cru en Jonny Greenwood kun je vinden tussen de luistertrips. Dat – en nog veel meer!

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Lotte Hurkens

Art directie

Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofdreductie

Lotte Hurkens, redactie@platomania.nl

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk

Damen Drukkers

Medewerkers

Said Ait Abbou, Simon Arends, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Leyla Birlík, Lotte Borst, Frank de Bruin, Loes Bruins, Ron Bulters, Stan Coldewijn, Bart Coumans, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Barend Florijn, Jay Frelink, Luc van Gaans, Steven van Gammereen, Cornelis Groot, Daan Hutting, Tim Jansen, Melle de Jong, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Stef Mul, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Frank Renooij, Linda Rettenwander, Jurriën van Rheeede, Joop van Rossem, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Annabel Smeehuijzen, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Louk Vanderschuren, Menno Valk, Wim Velderman, Vera Verwoert, Cees Visser, Marcel van Vliet, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Thijs Walhof, Dirk Wiertz, Peter van der Wijst, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.

Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!

Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.

IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 428 ligt 16 juni 2026 in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC
Dove Ellis

12 GRAND CRU
Ed O'Brien

20 INTERVIEW
Igor

26 INTERVIEW
Merol

31 JORN'S KWARTEEUWTJE
Daft Punk

35 JAZZ CLASSICS
o.a. Blue Mitchell

36 INTERVIEW
Kevin Morby

41 VERGETEN MEESTERWERKEN
Willy DeVille

42 DESERT ISLAND DISC
Gilberto Gil

43 KRENTEN UIT DE POP
o.a. Hiding Places

44 ACHTER DE SCHERMEN
Ben Kamsma (London Calling Festival)

46 DJ CORNER
Sjoerd Oberman (Nous Klaer label)

48 PUNK PRINCIPLE
Punk 50 jaar!

49 SONIC NURSE SELECTS
o.a. Dagmar Zuniga

50 GEZIEN
o.a. Rewire Festival

52 GESPOT
Best Kept Secret-editie

54 FILMS
o.a. Rental Family

55 BOEKEN
o.a. Top Hole Records

Luistertrip: Aldous Harding

Onze schrijver Peter had al hoge verwachtingen van het nieuwste werk van Aldous Harding – en die werden ruimschoots overtroffen. Op haar nieuwste plaat klinkt ze raadselachtig, inventief en vol gevoel maar tegelijkertijd verrassend toegankelijk. Maar om echt een indruk te krijgen moet je Peter's volledige stuk lezen en dan snap je waarom je Aldous Harding live wilt zien op Best Kept Secret...

Interview: Igor

Onze schrijver Daan bracht een bezoek aan Igor in Utrecht, om te praten over het leven en om zijn kat te kroelen. Zijn nieuwste album *Dingen Die Ik Gauw Vergeet* is een herkenbaar, soms pijnlijk maar vaak troostend document dat past bij de hedendaagse tijdsgeest. Wat Daan vooral opviel: waar zijn raps introspectief en kalm zijn, is zijn persoonlijkheid juist levendig en speels.

There is no "old" music - only music you have already heard and music you haven't.

49

SONIC NURSE SELECTS

15

Grand Cru: Ed O' Brien

De leden van Radiohead hebben niet stilgezeten. Afgelopen jaar trokken ze weer de podia op (onder andere in Berlijn, wat een show!) en zowel Ed O'Brien als Jonny Greenwood (ook een luistertrip in deze editie) komen met nieuw werk. O'Brien was binnen Radiohead nooit de man op de voorgrond, maar eerder de lijm en de lak: hij gaf muzikaal en emotioneel richting en verzorgde de kenmerkende effecten en texturen die de band haar eigen geluid geven. Met Blue Morpho treedt hij nu zelf naar voren, met een atmosferisch album over herstel en heroriëntatie.

12

20

Sonic Nurse Selects Dagmar Zuniga

Sonic Nurse is een onafhankelijk platform voor nieuwe muziek, die voorbij de waan van de dag duikt en muziek selecteert met aandacht en liefde. Verwacht eigenzinnige keuzes, waaronder werk van Dagmar Zuniga, die je blik verbreden.

NO RISK DISC

DOVE ELLIS

Blizzard

(Virgin / Black Butter Records)

LP, LP indie, CD

Slechts een handjevol demo's. Dat is alles wat Dove Ellis nodig had om de grote platenlabels een rij te laten vormen. Allemaal wilden ze een stukje van de jonge, Ierse singer-songwriter. De hype was dus al groot voordat er überhaupt muziek van Dove Ellis uit was. En dat terwijl hij nou ook niet bepaald graag de spotlights op zich gericht heeft. Het liefst blijft hij mysterieus, stillietjes op de achtergrond. Geen wonder dat zijn debuutalbum eind 2025 zonder al te veel opsmaak werd uitgebracht in december, te laat voor de jaarlijstjes, niet bepaald een maand waarin veel artiesten een album uitbrengen. Het was er gewoon, 'Blizzard'. Een prachtig debuutalbum vol melancholische folkrock, met een duidelijke hoofdrolspeler: de wonderschone stem van Ellis. Al vanaf de eerste single werd hij in één adem genoemd met Jeff Buckley. Een vergelijking die je het liefst niet snel maakt, maar in dit geval simpelweg niet te vermijden is. De stem van Dove Ellis beweegt simpelweg op dezelfde, breekbare manier door de muziek. En dan nog de muziek zelf. Hij brak door met zijn optredens in The Windmill, waar de experimentelere bands van de laatste jaren ook doorbraken (denk aan black midi, Black Country, New Road), en is dus niet vies van een spannende left-turn. Zijn fragiele folkrock kraakt op precies de juiste manieren. De tempowisselingen en zachte outro op 'To The Sandals', het experimentele en maximalistische 'Heaven Has No Wings', allemaal vormen ze welkome uitstapjes van zijn indiefolkliedjes. Precies op de juiste momenten en manieren. Deze 22-jarige Ier is onder totale controle van zijn artiestschap. Nu al. Laat het niet langs je glijpen. Van deze man gaan we nog zoveel horen. (Daan van Eck)

FIVE CLASSIC BRAZILIAN ALBUMS
FOR THE FIRST TIME AVAILABLE IN EUROPE

RELEASE: MAY 24*/JUNE 8

The Beach Boys The Pet Sounds Sessions Highlights

Celebrating
Pet Sounds'
60th anniversary

Including a selection
of the original Pet
Sounds sessions

UNIVERSAL MUSIC

TORI AMOS 👍
In Times of Dragons
 (Universal/Decca)

Zelf zegt Tori Amos dat haar achttiende album van maar liefst 76 minuten draait om de botsing tussen democratie en tirannie. In de muziek zelf blijft

die politieke lading echter opvallend diffuus. Afsluiter 23 Peaks lijkt daarbij als sleutelnummer te fungeren, maar laat uiteindelijk nog veel te raden over. Dat doet niets af aan de ambitie van In Times Of Dragons. Amos trekt alle registers open, met strijkers, dreunende drums en een enorme variëteit aan stembuigingen. De teksten zijn rijk en gelaagd, vol metaforen en historische verwijzingen, maar laten zich niet eenvoudig ontrafelen. Muzikaal beweegt de plaat alle kanten op: gedragen passages maken plaats voor nummers die horten en stoten, terwijl korte miniatures de lijn steeds onderbreken. Haar stem klinkt vaak breekbaar, soms bijna trillend, en geregeld voelt het alsof de muziek zich onder water afspeelt, zonder vaste grond. Die ongreepbaarheid is tegelijk kracht en zwakte. Niet alles valt te volgen, niet alles landt direct, maar de luisteraar wordt wel voortdurend meegenomen in een intrigerende, soms desoriënterende klankwereld die zich niet laat terugbrengen tot één verhaal. (Wim Koevoet)

MARISA ANDERSON
The Anthology of UnAmerican Folk Music

Voor haar nieuwste album liet de Amerikaanse gitariste Marisa Anderson zich inspireren door Harry Smith's standaardwerk The Anthology Of American Folk Music. Dit album focust zich juist op nummers uit landen waarmee Amerika al sinds de jaren '70 in conflict is, zoals Zuidoost Azië, Rusland, Arabische en Islamitische delen van de wereld. De befaamde fingerstyle-gitariste uit Portland heeft de nummers eigen gemaakt met respect voor de originele opnames. Dat levert een haast meditatief album op. Deel 1 van een drieluik. (Erik Damen)

BAZART
EXIT

Na een muzikale stilte van vijf jaar verschijnt er eindelijk nieuw werk van Bazart, dat sinds 2015 met lichtvoetige indiepop, in met name thuisland, België, al vele hits scoorde (waaronder duetten met Eefje de Visser, Pommeliën Thijs en S10). Twee nummers van Exit, Nacht In Amsterdam en Begin Opnieuw haalden daar inmiddels ook al de top 10 en dat is niet meer dan logisch. Sterker nog, het hoeft geen enkele verbazing te wekken als met deze sterke plaat vol intelligente synthpop en mooie en gevoelige Nederlandstalige teksten nu ook Nederland definitief veroverd gaat worden. (Marco van Ravenhorst)

BLACK LABEL SOCIETY
Engines of Demolition

Het nieuwste album van Black Label Society onder leiding van Zakk Wylde is een knallende plaat met de bekende zware gitaren van Zakk. Engines of Demolition is misschien niet verrassend, maar wel pure kwaliteit, gemaakt door een professional. Je kan het hele album op volume 11 aanzetten. Het is nog geen jaar geleden dat de legendarische zanger, vriend en mentor van Zakk, Ozzy Osbourne, is overleden. Het album sluit daarom passend af met een eerbetoon aan Ozzy in Ozzy's Song. (Willem Sloet)

BROKEN SOCIAL SCENE
Remember the Humans

Deze Canadese band is terug van weggeweest. Ook nu is er sprake van een waslijst aan musici die een bijdrage hebben geleverd. In twaalf nummers wordt een bepaalde sfeer gecreëerd, mede door de blazerssectie, waar de band zo langzamerhand een patent op heeft. Remember the Humans is het bewijs waarom critici al jaren roepen deze band in de gaten te houden, eentje met een eigen plek in Indieland. (Willem de Man)

CASABLANCA DRIVERS
PROTOCOL

Drie muzikanten en een drumcomputer. Dat is de samenstelling van de Franse band Casablanca Drivers. De band schotel ons een mix van indierock en synthpop voor. Op hun nieuwste album Protocol presenteren ze een muziekalet dat wordt gekenmerkt door dansbare ritmes, Engelse teksten, synthesizers en een ferme baslijn, en klinkt daardoor on-Frans. De plaat opent met het wat langer uitgesponnen Lazy. De overige nummers zijn korte puntige songs in een stijl die doet denken aan de Happy Monday's (oud) en de LCD-soundsystem (nieuw). (Cornelis Groot)

CHRIS STUSSY
Lost, Found & Forgotten

Inmiddels is Chris Stussy uitgegroeid tot een van de grootste tech-house/deep house DJ's van Nederlandse bodem en dat is een prestatie. Met Lost, Found & Forgotten brengt hij zijn meest persoonlijke werk tot nu toe. Het album, met maar liefst negentien tracks, neemt je mee door drie hoofdstukken. Lost bestaat uit oude ideeën die hij nieuw leven heeft ingeblazen. Found draait om inspiratie, samenwerkingen en nieuwe richtingen. Forgotten is wat mij betreft het sterkste deel van het album, met B-sides en tracks die meer geduld vergen, maar uiteindelijk het meest belonen. (Lotte Hurkens)

THE CLAYPOOL LENNON DELIRIUM
The Great Parrot-Ox and The Golden Egg of Empathy

Sean Lennon is zonder veel twijfel de meest avontuurlijke muzikant die een ex-Beatle voortbracht. Naast uitstekend solo werk zijn ook zijn kleurrijke samenwerkingen van hoog niveau. De

NOAH KAHAN
The Great Divide
(Universal)

LP American rust, LP indie exclusive, CD

Dat de Amerikaanse singer-songwriter inspiratie vindt bij Mumford & Sons is geen geheim. Het geldt niet alleen voor zijn muziek, maar ook zijn eerlijke teksten. Hij put ook inspiratie uit het werk van Hozier, Paul Simon en Counting Crows. Zijn debuutalbum verscheen in 2019 en kreeg de bijzondere naam Busyhead mee. Later volgden de I Was/I Am (2021) en Stick Season (2022). De albums gaven hem veel bekendheid. In 2023 werd hij zelfs genomineerd voor een Grammy Award voor Beste Nieuwe Artiest. Zijn eerste internationale hit was een duet met Julia Michaels dat Hurt Somebody heet en nog steeds veel

op Spotify wordt aangeklikt. Met Stick Season wist hij zelfs een eerste plek te bereiken in de Nederlandse Top 40. Gabe Simon die aan Stick Season meewerkte, verleende ook zijn medewerking aan het nieuwe album. The Great Divide is een opvallend persoonlijk plaat met liedjes waarin Noah Kahan via zijn muziek zijn diepste gevoelens uit waar hij al sprekend soms geen woorden voor kan vinden. (Rosanne de Boer)

coalitie met bassist Les Claypool lijkt een vaste waarde te worden, want The Great Parrot-Ox is alweer hun derde album. Ook dit is weer een intrigerende en uitermate genietbare afwisseling van ritmische uitdagingen, stevige baslijnen en super lyrische melodieën. De fantasierijke artwork staat dan ook symbool voor alle fijne geurtjes en smaakjes die vrijkomen naarmate de muziek vaker voorbij komt. Een absolute aanrader! (Luc van Gaans)

COLA
Cost of Living Adjustment (V2)

Cola, een voortzetting van het in 2021 opgeheven Ought, speelt post-punk met ritmes die zowel ontregelen als grooven. Vooral karakteristiek zijn de

vocalen van Tim Darcy, die eerder poëzie voordraagt dan daadwerkelijk zingt. Het semi-zelfgetitelde C.O.L.A. refereert aan de term Cost of Living Adjustment. Deze jaarlijkse salarisverhoging die inflatie en andere stijgende kosten compenseert, is voor het trio een onmiskenbare mix van socialisme en de hel. Hoewel het album muzikaal niet van de vaste Cola-formule afwijkt, doemen er elke luisterbeurt subtiele verschillen op. Zo komen op het melancholische nummer Hedgesitting live en gesampled drums samen, terwijl Fainting Spells door de gelaagde akoestische gitaren tegen folktronica aanschurkt. Op de andere nummers snijden de distorted gitaarpartijen als vanouds door de ritmesectie heen. Wel leggen ze vaker een fundering voor Darcy's stem, waardoor hij zich meer aan melodie waagt - soms lijkt hij écht te zingen. Het mag duidelijk zijn: er zit voorlopig nog genoeg prik in Cola. (Laurence Tanamal)

A.G. COOK
The Moment (The Score)

Het blijft jammer dat The Moment, een mockumentary-style film over het einde (of toch niet?!) van de BRAT-era van Charli xcx, geen distributie kreeg in Nederland. Vooral vanwege een opvallende cameo van Kylie Jenner en die super grappige performance van Alexander Skarsgård. Gelukkig kan je wel luisteren naar de fantastische soundtrack van producer A.G. Cook, waar Charli graag mee samenwerkt. Donkere, onheilspellende elektronische muziek. Lekker angstaanjagend en pulserend, ook een aanrader zonder de film! (Daan van Eck)

CROZ BOYCE
Croz Boyce

Toen Dave Portner (Avey Tare) en Brian Weitz (Geologist) van Animal Collective in 2023 over een afstand van 500 kilometer hun artistieke, muzikale hoofden 'bij elkaar staken' om nieuwe muziek te gaan creëren overleed een muzikant die zij beiden bewonderden, David Crosby. De werkmap in de beide laptops werd een afgeleide daarvan. Drie jaar werkten zij aan dit geheel instrumentale album bestaande uit negen tracks met een mix van elektrische en akoestische snaarinstrumenten, synths en percussie.

LUISTERTRIP

EARL SWEATSHIRT & MIKE & SURF GANG
POMPEII // UTILITY

(10k / Tan Cressida / Surf Gang Records)

Een dubbelalbum van twee namen die opvallend vaak in de luwte blijven. Dat is vreemd, want met hun authentieke geluid zijn zij verfrissend in het tegenwoordige HipHop-landschap. Earl Sweatshirt loopt best wat jaartjes mee sinds zijn debuutplaat 'Doris' uit 2013 en hij blijft opvallend productief. Afgelopen najaar bracht de uit Chicago afkomstige MC nog zijn laatste, door kenners bejubelde, wapenfeit 'Live Laugh Love' uit en nu dus dit project met MIKE. Laatstgenoemde met de kenmerkende luie flow, soms bijna ongeïnteresseerd klinkend, heeft de afgelopen jaren flink aan de weg getimmerd in de New Yorkse underground. De productie op beide albums is in handen van producerscollectief SURF GANG en zij hanteren op zowel 'POMPEII' als op 'UTILITY' een ietwat mechanisch klinkend geheel. Weinig plek voor nuance of zachte jazzy beats. Hierdoor kunnen beide albums wat kil overkomen waarbij Earl mij iets meer weet te overtuigen dan MIKE. Tekstueel is het voormalig Odd Future-lid een rapper die je als luisteraar altijd weet op te scherpen. Bovendien klinkt zijn flow en deliverance iets toegankelijker dan die van MIKE. Met 33 tracks is deze dubbelaar geen gemakkelijke kost, maar als je het album een paar luisterbeurten gunt, dan valt er genoeg te genieten. Voor de connaisseurs! (Dirk Monsma)

ED O'BRIEN
Blue Morpho
(*Transgressive Records*)
LP, CD

Ed O'Brien was altijd al de gitarist van Radiohead die liever de randen opzoekt dan het middelpunt. Met *Blue Morpho* zet hij die lijn solo voort, zonder de bescherming van een band aan zijn zij. Het resultaat is geen radicale breuk zoals *Kid A*, maar eerder een weergave van een langzaam artistiek en persoonlijk verwerkingsproces — en juist daarin schuilt de kracht van de plaat. De achtergrond is bepalend: tijdens de lockdowns en de periode van isolatie voelde O'Brien de noodzaak zichzelf opnieuw uit te vinden. Eerder bracht hij onder de naam EOB een soloalbum uit waar hij al gauw niet meer tevreden over was, wat bijdroeg aan een moeilijke periode van twijfel en depressie. De

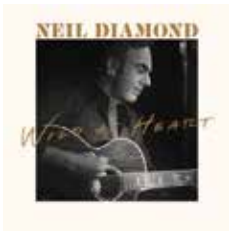
zeven nieuwe composities op *Blue Morpho* ademen herwaardering voor het pure spelen. In plaats van strakke songstructuren horen we open, zich langzaam ontwikkelende texturen. In openingsnummer *Incantations* ontstaat een breed klanklandschap waarin folkly gitaarlijnen elkaar subtiel aanvullen en verschuiven, eerder meditatief dan spectaculair. Het titelnummer voegt daar indrukwekkende strijkarrangementen aan toe van Tõnu Kõrvits, die de muziek optillen zonder haar te sluiten. *Teachers* biedt een zeldzaam moment van ritmische spanning, met een pulserende triphopgroove die de muziek voortstuwt terwijl O'Brien's stem vervreemd en zoekend klinkt, alsof hij zichzelf van buitenaf hoort. Ook de korte drone *Solfeggio* versterkt dat gevoel van licht desoriënterende introspectie. *Blue Morpho* is een ingetogen maar moedige en persoonlijke plaat over herstel en heroriëntatie, die juist door zijn openheid ook voor de luisteraar iets kan betekenen. (Max Majorana)

Het zijn werkelijk prachtig sferische tracks die uitermate ontspannend werken maar toch ook heel verfrissend uitpakken. Cinematografisch, soundscape achtig. Verveeld geen moment. Heerlijk voor een zwoele zomeravond of... (Paul Maas)

DAWN BROTHERS
Under the Cover of the Midnight Hour – Live

The Dawn Brothers bestaan alweer tien jaar en behalve met een tour om hun helden van The Band te eren, wordt dat ook gevierd met dit live album. Het podium is altijd al de plek waarop ze opvallend sterk uit de hoek komen, en waar de wisselwerking tussen orgel en gitaar hun roots muziek naar grote hoogtes gebracht wordt. Meteen een mooie samenvatting van het beste werk van met name de laatste studio albums, en een voorbode van wat er nog gaat komen. (Jurgen Vreugdenhil)

NEIL DIAMOND 👍
Wild At Heart
(Universal)

Een nieuw album van Neil Diamond, dat zag ik niet aankomen. Hij is al in 2018 gestopt met optreden vanwege zijn ziekte van Parkinson. Ik had nog het geluk bij zijn laatste optreden in Nederland in Ahoy te mogen zijn. Het nu verschenen album bevat nummers die Neil maakte in de jaren 2000 samen met de producer Rick Rubin waarmee hij ook de albums 12 songs (2005) en Home before dark (2008) maakte. Dit nieuwe album past qua stijl ook goed bij deze albums. Neil zingt prachtig en de nummers zijn het beluisteren meer dan waard. Het overheersende thema is zoals vaak bij Neil de liefde. Iedereen mag horen dat hij tot over zijn oren verliefd is op de vrouw met wie hij in 2012 trouwde. Het nummer 'shine on' springt er wat mij betreft uit. Dat gaat over een van zijn kinderen waarop hij erg trots is. Al met al een mooi album ter afsluiting van een geweldige carrière. (Jurriën van Rheede)

OLOF DREIJER
Loud Bloom

Olof Dreijer schittert op zijn solodebuut Loud Bloom. Het album is een explosie van kleur en ritme, waarin hoekige originaliteit moeiteloos samensmelt met een warme, universele aantrekkingskracht. Vooral 'Plastic Camelia' vangt met zijn emotionele gelaagdheid en energieke ritme de essentie van de plaat. Dreijer verweeft clubmuziek met diverse invloeden en een duidelijke queer identiteit. Achter de sprankelende melodieën schuilt een diep politiek engagement. Het resultaat is een gelaagde plaat die even eigenzinnig als toegankelijk is. Een essentieel en krachtig meesterwerk. (Alexander Gout)

LUISTERTRIP

JONNY GREENWOOD, SHYE BEN TZUR AND THE RAJASTHAN EXPRESS
Ranjha
(BMG / World Circuit)

Wie er toen bij was, is dat ongetwijfeld nog niet vergeten. Tijdens het slotconcert van Le Guess Who? 2016 deden de Joods/Amerikaanse zanger Shye Ben Tzur, Britse gitarist Jonny Greenwood en het Indiase ensemble The Rajasthan Express de zaalvloer van TivoliVredenburg trillen - zó heftig werd er gedanst. Het was toen al niet eens per se het eerste zijproject van Greenwood meer, die inmiddels is uitgegroeid tot een zeer gevierd filmcomponist (There Will Be Blood, Phantom Thread, Power of the Dog). Tien jaar na 2016 ligt de wereld er significant anders bij dan ze toen deed. Radiohead bracht sindsdien geen nieuwe studio-albums meer uit en binnen de band bestaan verschillende scholen over de omgang met een bloeddorstig Israëlisch regime. Het is waarschijnlijk ook niet zozeer aan God te danken, maar óh wat fijn dat er met Ranjha nu een tweede plaat is verschenen van deze samenwerking. Weer worden de Hebreeuwse teksten (nota bene geënt op Soefi-poëzie) verbonden aan de Noord-Indiase qawwali-traditie en Westers experiment. Een onwaarschijnlijke combinatie die uitmondt - echt waar - in een soort fantastische spirituele rock die uitblinkt in ritme en trance. Horen is geloven; er is moed en creativiteit voor nodig om grenzen over te steken of - beter nog - te laten vervagen. Plaat van het jaar? (Max Majorana)

NOAH KAHAN - THE GREAT DIVIDE

Noah Kahans nieuwe album
Nu verkrijgbaar op LP en CD

KACEY MUSGRAVES

MIDDLE OF NOWHERE

NU VERKRIJGBAAR OP LP EN CD

ENTER SHIKARI

Lose Your Self (Virgin/Integral)

Enter Shikari overtreft zichzelf met hun achtste studioalbum, *Lose Your Self*, een gedurfde verrassingsrelease die hun meest ambitieuze en emotioneel geladen werk tot

nu toe markeert. De plaat vormt een onbevreesde botsing van post-hardcore intensiteit, gedurfde elektronische experimenten en vlijmscherpe, politiek geladen teksten die direct resoneren met de huidige tijdgeest. Voortbouwend op het succes van hun Britse nummer één-album uit 2023, duikt de band nu nog dieper in filmische en door clubmuziek beïnvloede texturen. Hoewel de sonische chaos voor de onvoorbereide luisteraar misschien overweldigend is, blijft de oprechte kern van de band altijd voelbaar. Nummers zoals het titelnummer en de ambitieuze, driedelige *Spaceship Earth*-reeks laten zien hoe de band zware muziek blijft herdefiniëren zonder aan impact in te boeten. Hun reputatie als innovatieve live-act wordt in 2026 opnieuw bevestigd met een enorme wereldwijde tournee, inclusief twee monumentale nachten in Alexandra Palace. *Lose Your Self* is een krachtig sociaal statement dat onomstotelijk bewijst dat Enter Shikari nog steeds een van de belangrijkste en meest vernieuwende rockbands van het Verenigd Koninkrijk is. (Alexander Gout)

TAMARA VAN ESCH

Gracie

Gracie is het 200 jaar oude alterego van de Nederlandse singer-songwriter Tamara van Esch. Met haar soms diepe,

en soms Björkacahtige, stem neemt Tamara je mee in een mysterieuze wereld. Het kan er bombastisch en onheilspellend aan toe gaan, zoals in *The Square*, waarin de Rabaa-massamoord in Egypte in 2013 wordt herdacht. Een protest waarbij 1000 mensen hun leven verloren. Maar het album biedt ook troost, zoals het nummer *Telescope*, waarin Tamara, begeleid door een kalme gitaartokkel, een zachtere, melancholische kant laat horen. Het album biedt een rijk palet aan klanken. Soms klinkt ze helder en soms wordt ze zo vervormd dat ze haast klinkt als de robot waarmee Gracie in 2045 in vrede mee samen leeft, zoals in *Het is het type album* dat je opnieuw kan blijven luisteren om iedere keer weer nieuwe gekke geluidjes en mooie teksten te ontdekken. Het is speels en bloedserius te gelijk. Routine. Gracie is een aanrader voor liefhebbers van Pitou, Björk en Mitski. (Liz Bosman)

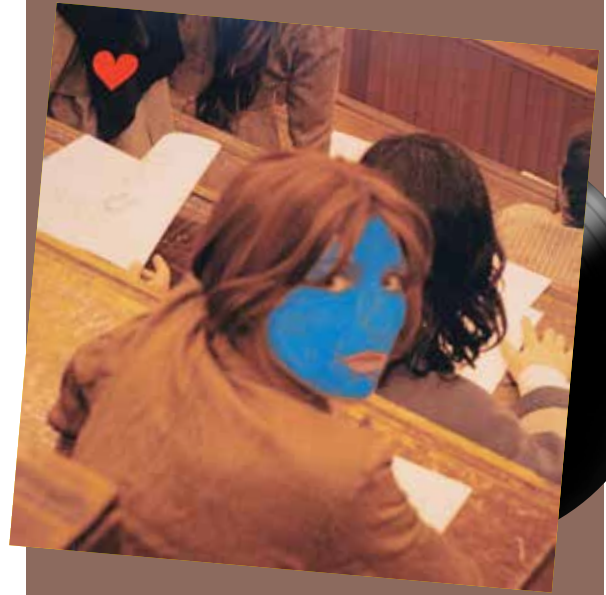
FANTASTIC CAT

Cat Out of Hell

Wie op basis van de albumtitel een Meatloafpastiche verwacht, komt bedrogen uit, maar de knipogende titel

kan wel symbool staan voor het immense spelplezier waarmee deze minisupergroep te werk gaat op deze derde plaat. Het collectief van singer/songwriters

LUISTERTRIP

ALDOUS HARDING

Train on the Island

(4AD/Beggars)

Omdat ik *Designer* (2019) tot een van de mooiste albums ooit reken, kijk ik telkens weer reikhalzend uit naar nieuw werk van Aldous Harding. Bij een eerste beluistering wist *Train on the Island* me nog niet direct te grijpen, maar zoals zo vaak met haar muziek had het album wat meer tijd nodig om onder de huid te kruipen. Toen dat eenmaal gebeurde, was er geen ontkomen meer aan, want wat een adembenemend mooie plaat is dit vijfde werk van de Nieuw-Zeelandse. De instrumentatie is vaak sober en uitgekleed, maar juist daarin schuilt de kracht: het geeft alle ruimte aan Hardings licht raadselachtige stem. De muzikale omlijsting is met dank ook aan vaste samenwerkingspartner John Parish (bekend van PJ Harvey) subtiel, inventief en vol gevoel; soms zijn een paar losse pianotonen al genoeg om te ontroeren. Tegelijkertijd klinkt *Train on the Island* op momenten verrassend licht en toegankelijk. Neem bijvoorbeeld *Venus in Zinnia*, een van de hoogtepunten van de plaat, een duet met singer-songwriter H. Hawkline. Thank you for sharing, zingt Harding daar. Nee, jij bedankt voor het delen van je muziek! O ja, Aldous Harding staat op 13 juni op *Best Kept Secret*. Gaat dat zien! (Peter van der Wijst)

Anthony D'Amato, Brian Dunne (bekend van Danny Vera), Don DiLego en Mike Montali (die laatste speelt ook in Hollis Brown), schotelt ons een in ijzersterke en onweerstaanbare liedjes verpakte mix van energieke powerpop, heartland rock en americana voor. Dit soort heerlijk ongecompliceerde rock 'n' roll wordt de laatste jaren echt te weinig gemaakt. Aanrader! (Marco van Ravenhorst)

FIRE TOOLZ

Lavender Network

Angel Marclod, die dit album uitbrengt onder de naam Fire-Toolz, laat de luisteraar op het puntje van diens stoel zitten. De liedstructuren zijn onconventioneel en je moet er ofwel echt even voor zitten, ofwel niet proberen te bedenken waar het naartoe gaat. Dit album is pure muzikale vrijheid, niet te vangen in genres, misschien wel het best te beschrijven als het binnenlopen bij cosmeticawinkel Lush: aangenaam, maar een explosie van geuren en kleuren, maar in dit geval dus geluiden. (Willem Sloet)

FRIKO

Something Worth Waiting For

Something Worth Waiting for heeft naast de titel van het album ook een knipogende rol naar de fans van Friko, die na twee jaar wachten zeker waar voor hun geduld

zullen krijgen. De afwisseling van opbouwende kalmtte en daarna de beloning van de geanticipeerde storm, maakt dit album een smikkel partij voor iedere indie-rock liefhebber. De nummers van het album onderzoeken het verlangen voor groei en verandering. Dit onderzoek is geïnspireerd door de ervaringen die de band tijdens het toeren heeft opgedaan en het wisselen van de bandstructuur van een 3-koppige naar een 4-koppige opstelling. (Melle de Jong)

HONEY DIJON

The Nightlife

Honey Dijon's roots liggen in het Chicago house-circuit van de vroege jaren 90, waar ze als tiener al werd meegesleurd in de magie, en die energie heeft ze nooit losgelaten. The Nightlife is een 14-tracks feest dat razendsnel voorbijvliegt. De collabs zijn divers: Mahalia op Rush Me, Bree Runway op Slight Werk, en de titeltrack met Chlöe als instant klassieker. De clubmixes aan het einde zijn zelfs nog punchier dan de originelen, dus blijf vooral luisteren. (Laurens Elderman)

LORAIN JAMES

Detached from the Rest of You

Als de eerste noten uit de speakers komen ging het van 'oh, oh, m'n installatie moet naar de dokter'. Een geknisper, -knasper van jewelste. Een vlucht terug in de

**JOHN LENNON ON SHM-CD
VINYL REPLICA SLEEVES, INCLUDING
OBI-STRIP AND LYRICS INSERTS**

tijd, de dagen van clicks & cuts aan het begin van het millennium. Loraine James schotelt ons een zorgvuldig samengesteld en degelijk opgebouwd album voor wat voornamelijk handelt over het (lees haar) terugwinnen van zelfvertrouwen met uiterst persoonlijke teksten. Gedurfd Kwetsbaar maar uitdagend in de muzikale aanpak. De productie is tot op het bod uitgekleed, soundscapes van klikjes en glitches die zonder meer inspiratie putten uit het werk van Aoki Takamasa en Ryoji Ikeda. James zet de taal en haar stem als extra instrument in op 'n iedere keer meer fascinerende wijze. Meerdere luisterbeurten is aan te raden, dan valt het zogenaamde kwartje wel. (Paul Maas)

WHITNEY JOHNSON, LIA KOHL & MACIE STEWART
Body Sound

Whitney Johnson, Lia Kohl en Macie Stewart zijn drie muzikanten uit Chicago,

die de afgelopen jaren nogal uiteenlopende muziek hebben gemaakt. Het is muziek die in hokjes als jazz, elektronica en avant-garde past, maar Macie Stewart maakte ook een prachtig folkalbum. Met zijn drieën maken ze muziek die genres en hokjes overstijgt. Body Sound combineert de strijkers en de als instrumenten ingezette stemmen van de drie in een beeldend geluid dat de fantasie uitvoerig prikkelt en goed is voor een bijzondere luistertrip. (Erwin Zijleman)

THE LEMON TWIGS
Look For Your Mind!

Met een liedschrijver en muzikant als vader is het maken van muziek voor de broers D'Addario net zo natuurlijk als hun liedjes klinken. Niemand hoeft Brian en Michael uit te leggen hoe ze ideale liedjes moeten schrijven. Veertien stuks staan er op hun zesde reguliere album. The Lemon Twigs hebben ondertussen een reputatie en Look For Your Mind! houdt deze hoog, met liedjes die knipogen naar Big Star, bijvoorbeeld op Nothin' But You, en de Beatles op Gather Round. Soms klinkt er een sentimenteel uitstapje, of duiken ze verder de jaren zeventig in. Dankzij hun vakkundigheid lijkt het niet fout te kunnen gaan. (Corné Ooijman)

LØLØ 👍
God Forbid a Girl Spits Out Her Feelings!
(Fearless)

God forbid a girl spits out her feelings! is het tweede album van LØLØ, het alter ego van de Canadese muzikante Lauren Mandell, die twee jaar geleden debuteerde met het album falling for robots & wishing i was one. De muziek van de op TikTok zeer populaire LØLØ wordt op het internet heel vaak pop-punk genoemd en zo noemt LØLØ haar muziek zelf ook. Prima natuurlijk, maar op god forbid a girl spits out her feelings! is toch echt vooral pop te horen met af en toe een vleugje indierock. LØLØ noemt zelf haar landgenote Avril Lavigne als inspiratiebron en dat is

LUISTERTRIP

THE HAUNTED YOUTH
Boys Cry Too
(Pias)

Hoe vaker ik naar dit nieuwe album van The Haunted Youth luister, hoe meer ik erdoor gegrepen wordt. De eerste keer moest ik wennen aan de 'sad boy' look die dit album heeft met de albumcover met het gebroken hart, en songtitels als 'emo song' en 'i hear voices'. Deze voelen op het eerste gezicht bijna clichématig aan. Als je daar echter doorheen kijkt, word je al snel meegezogen in een wervelwind aan rijke, gelaagde instrumentatie. Met tracks die soms de zeven of acht minuten aantikken, krijgen de emoties de ruimte die ze verdienen. De warme, dromerige outro's vormen de perfecte tegenpool voor de rauwe, schurende directheid van de teksten. Vergeleken met hun debuut is deze plaat vuriger en intenser (bijvoorbeeld de hardere instrumentatie op 'murder me'). Het album voelt als een emotionele uitlaatklep; een vorm van troost en catharsis. Ik zie dit album voor me op een zomerse avond op een festival, waar mensen zachtjes de teksten mee fluisteren en er hier en daar een traan ontsnapt. Want inderdaad, boys cry too. (Lotte Borst)

LUISTERTRIP

IGOR Dingen Die Ik Gauw Vergeet (V2)

Af en toe staat er in de hiphopwereld iemand op die dingen net even anders doet. Net wat muzikaler, net wat doordachter, kunstzinniger en poëtisch. Igor is hier een goed voorbeeld van. Naast dat hij rapt in een natuurlijke flow, vallen vooral zijn orkestrale, jazzy arrangementen en inventieve producties op. Op zijn tweede album 'Dingen Die Ik Gauw Vergeet', gaat Igor met de billen bloot en legt hij al zijn onzekerheden op tafel. Dit resulteert in een kwetsbaar en oprecht geheel, maar er is zeker ook ruimte voor energieke, catchy refreinen die men op de festivals mee kan gaan zingen. Een nieuwe stijl die Igor aansnijdt op dit album is bossa nova, waarvoor hij ook met andere muzikanten en producers heeft gewerkt. De totale artistieke visie wordt al helemaal duidelijk in zijn driedelige miniserie die je op zijn social media kan bekijken. Igor is een creatief visionair die het niet alleen houdt bij woorden, maar daadwerkelijk wat toevoegt aan de hiphopscene. Een eigen geluid, een frisse visie en een gezonde dosis oprechtheid. Wij zijn erg nieuwsgierig naar de nieuwe livebezetting en de podia die Igor ongetwijfeld later dit jaar gaat platspelen. (Daan Hutting)

goed te horen, want voor veel songs op god forbid a girl spits out her feelings! zou Avril Lavigne zich niet hebben geschaamd. Het nieuwe album van LØLØ staat vol met aanstekelijke popsongs, die klinken alsof ze je al jaren of zelfs decennia kent. Het zijn popsongs die makkelijk een breed publiek moeten kunnen aanspreken, ook buiten de TikTok bubbel. (Erwin Zijleman)

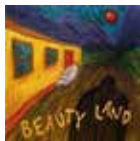
LYKKE LI The Afterparty

Iedereen kent wereldhit I Follow Rivers van deze Zweedse zangeres, maar haar albums zijn stuk voor stuk geen gemeengoed geworden helaas. Aan de kwaliteit van deze indie artiest ligt het niet. Wellicht gaat haar zesde album The Afterparty hierin verandering brengen. Muzikaal gooit ze het over een andere boeg, ingetogener, met een 17-koppig orkest en inclusief door haar omschreven als apocalyptische bongos. Single Lucky Again samplet Max Richter en Knife In The Heart is een heftig kinderliedje. Tegelijkertijd aangekondigd als haar laatste album. (Erik Damen)

M83 Resurrection (OST)

De Franse band M83, met het gelijknamige debuutalbum uit 2001 stop je niet zo snel in een hokje. Elektro, alternatieve rock, ambient, shoegaze, experimenteel, het heeft allemaal raakvlakken met de platen die M83 maakt. Op de soundtrack van de Chinees-Franse post-apocalyptische sciencefictionfilm Resurrection uit 2025 klinkt M83, stevast aan de hand van frontman Anthony Gonzalez, vooral dromerig en duikelen de minimalistische klanken over elkaar heen. Soms experimenteel, af en toe melodieus en altijd indringend en spannend. Even doorbijten en je luistert naar een uiterst geslaagde plaat. (Hans van der Maas)

GREG MENDEZ Beauty Land

Eenzaam, het gevoel dat beklijft na de laatste noten van Greg Mendez tweede album. Eenvoudige ingehouden korte liedjes. Meestal stem met gitaar. Soms aangevuld met extra instrumentatie en zang. Een enkele keer hoor je een compleet bandgeluid. Opgenomen in zijn huisstudio in Philadelphia zingt hij over minder gelukkigen in het leven die hij bekijkt door een warme liefdevolle bril. Dit opnameproces is merkbaar in soms abrupt afgebroken songs en lo-fi geluid. Het voelt daardoor of je bij hem in de studio zit. (Marcel van Vliet)

KEVIN MORBY Little Wide Open

Het was in de zomer van 2024 dat Kevin Morby gecontacteerd werd door Aaron Dessner. Of hij in het voorprogramma

van zijn band The National wilde optreden tijdens een concert in Crystal Palace Park in Londen. Morby ging akkoord en hun samenwerking resulteerde in een plaatopname met Dessner, tevens de succesvolle producer van o.a. Taylor Swift en Ed Sheeran. In dertien songs voert Morby de luisteraars mee door het landschap van zijn woonplaats Kansas City. Op zijn achtste studioalbum wordt de zanger-gitarist ondersteund door tal van geweldige musici. De plaat lijkt sublieme invloeden te hebben van zangers als Dylan en Young en ja, onze "eigen" Tim Knol! Nostalgie en poëzie op een heerlijk album van de bard die in juli langskomt in Paradiso en op Down The Rabbit Hole in Beuningen. Genieten geblazen! (Kooos Schulte)

MOUNTAINEER
Country Dragon

Mountaineer brengt met de nieuwe plaat 'Country Dragon' Americana die schuurt en troost tegelijkertijd. In elf nummers wordt je meegenomen op een reis die gaat over vallen en opstaan. Marcel Hulst werkte op deze plaat samen met producer Diederik van den Brandt en dat leverde een kraakheldere productie op. Je hoort de persoonlijke zoektocht naar antwoorden op levensvragen en de staat van de wereld (zoeken we die ook niet allemaal van tijd tot tijd?) door de nummers heen sijpelen. De nummers zijn mooi gearrangeerd en ingekleurd met piano, orgel, fluit en prachtig trompetspel van Wouter Hakhoff. In het stemgeluid van Mountaineer (Marcel Hulst) is zachtheid en breekbaarheid te horen en doet regelmatig denken aan de zang van Sufjan Stevens. Wederom hoor je hier de kracht van muziek: om met liedjes te verhalen over onze gedeelde menselijkheid. Mountaineer weet dit te materialiseren in prachtige breekbare liedjes. Een plaat die je kan helpen donkere dagen beter te begrijpen. (Vera Verwoert)

MUNA
Dancing on the Wall

Op het label Saddest Factory Records van Phoebe Bridgers verschijnt een nieuw album van MUNA, misschien wel hun beste tot nu toe, als we de band zelf mogen geloven. Hoewel de invloeden voortkomen uit een emotionele en soms eenzame plek, klinkt het resultaat juist opvallend dansbaar en euforisch. De titeltrack Dancing On The Wall druipt van de jaren 80-popinvloeden. De release wordt ondersteund door een intieme tour; hopelijk wordt Nederland nog aan die lijst toegevoegd. (Lotte Hurkens)

MAISIE PETERS
Florescence
(Warner)

De Britse popster brak in 2023 definitief door met haar album The Good Witch. Met haar nieuwste plaat laat ze een meer volwassen fase in haar carrière zien. Haar verhalende stijl, die soms bijna als een dagboek aanvoelt, blijft volledig

SPOT

23 MEI
BLAUDZUN

23 MEI
50 YEARS OF JOY DIVISION

24 MEI
NICK MULVEY

25 MEI
THE JACKSONS

27 MEI
TIM KNOL

03 JUN
TRICKY

4 JUN
HENRY WAGONS

5 JUN
A LIQUID LANDSCAPE & KRISTOFFER GILDENLÖW

7 JUN
PATRICK WATSON

8 JUN
FAT FREDDY'S DROP

12 JUN
SNOW PATROL
SUMMERSTAGE

14 JUN
JASON ISBELL AND THE 400 UNIT

14 JUN
MODERNLOVE.

15 JUN
VANDOLIERS

15 JUN
RICHARD THOMPSON

17 JUN
FOUNDATION

20 JUN
THE STREETS

21 JUN
SUNN O)))

01 JUL
MUMFORD & SONS
SUMMERSTAGE

02 JUL
THE BRIDGE CITY SINGERS

SPOTGRONINGEN.NL

interview IGOR

*de volwassenwording
van een dagdromer*

We zijn allemaal vergeetachtig. In onze relaties, vriendschappen, verantwoordelijkheden en vluchtigheid. De vraag is, hoe gaan we daarmee om? Hoe gaan we om met een wereld waarin je alle ballen hoog geacht wordt te houden, terwijl dat als mens in al onze vaagheden, helemaal niet realistisch is. Hebben we een serum nodig, zoals te zien in Igor's driedelige online serie, waarin we onder andere Spinvis zien acteren als vergeetachtige patiënt. Óf is Igor zelf de remedie, die middels zijn muziek zijn onzekerheden en vergeetachtigheid op tafel legt in de hoop dat jij als luisteraar die ene vriend gaat bellen die je bijna vergeten was. We spreken Igor thuis in Utrecht, terwijl zijn knuffelige kat vrolijk over mijn laptop heen danst.

(tekst en beeld door: Daan Hutting)

Zo overtuigend en energiek als Igor overkomt in zijn live presence, zo fragiel, introspectief en rakend zijn zijn teksten en thematiek. Op dit tweede album 'Dingen Die Ik Gauw Vergeet', deelt hij zijn twijfels, onzekerheden en vooral de schoonheid die in deze kwetsbaarheid te vinden is. In een tijd van AI, algoritmes en vluchtigheid, kiest Igor voor de verbinding en het omarmen van de vergeetachtigheden die het leven met zich meebrengt.

'Dit album is mijn prefrontale-cortex moment'. Igor doelt op zijn leeftijd en de daarbijbehorende volwassenwording. Hij schrijft graag in metaforen die je doen wegdromen, maar soms ook met een keiharde line die je recht in je gezicht aankijkt. Die speelsheid kenmerkt zijn muziek; soms hard en in-your-face, maar vaak ook jazzy, orkestraal en dromerig alsof hij Stevie Wonder even heeft gebeld voor wat fijne jazzpop akkoorden.

In 'Verdrinken In De Stad', rapt Igor "We hebben altijd haast, maar waar rennen we heen?". Hij vertelt hierover "Ik denk dat we een soort Rupsje Nooitgenoeg zijn. Kijk, ik heb een lieve kat, leuke vrienden, het zonnetje schijnt. Maar toch ben je altijd op zoek naar iets anders, naar iets nieuws. Terwijl we ook blij kunnen zijn met waar we nu zijn." Igor hecht veel waarde aan de mensen om zich heen, al gaat dit album ook over het mislopen van die contacten. Door overwerkt te zijn en de drukte in zijn leven kon hij er niet zo vaak zijn voor anderen als hij zou willen. Soms loopt hij nog steeds achter de feiten aan, daarvan leren is voor hem een doorlopend proces.

'Geen Splice sample, maar mijn mattie op de dwarsfluit', zegt Igor in het nummer 'Family Business', dat gaat over de mensen die dicht bij hem staan en zijn (artistieke) dromen helpen realiseren. In korte tijd heeft hij een opvallende sound neergezet die ergens tussen de ruige kant van Tyler, The Creator en de zachte, poëtische kant van Typhoon in zit. Op de nieuwe plaat snijdt Igor ook nieuwe genres aan, al blijft er altijd een hiphop-backbone met jazzy invloeden hoorbaar.

Een verfrissende toevoeging op deze plaat zijn toch wel de bossa nova-grooves. Artiesten als João Gilberto en Tavynho Bonfá hebben hem hierin geïnspireerd. Meestal schrijft en produceert Igor in zijn eentje de basis van zijn nummers en nodigt hij later muzikanten uit die bepaalde partijen nog beter tot hun recht laten komen. Igor licht toe "Bij 'We Slapen In De Lucht' bijvoorbeeld, dat is een gitaartune, maar hij begon met mijn pianoakkoorden. Dat was heel houderig. Met de quirky gitarist/bassist Gabriele Fegez heb ik dat verder uitgewerkt tot een bossa nova-achtige groove."

De eerder genoemde introspectie uit zich het puurst

in het nummer 'Echt', waarin Igor zijn openlijke twijfels in oprechtheid deelt, ondersteund door sferische blazers en een jazzy pianootje van Finn Streuper. Over de hele plaat zijn 'bleeps en blops' van Streuper's hand te horen. De laatste track, tevens de titeltrack van het album, 'Dingen Die Ik Gauw Vergeet', is eveneens een kwetsbaar nummer. Het heeft een experimenteel, minimalistisch geluid. Igor vervolgt "Dat is een van mijn favoriete tracks, geproduceerd door Jopie (Jaap Velenturf red.). Die track kan ik zelf nog niet produceren, zo minimaal en stripped down. Het is een arrangement waarin voicemail's elkaar opstapelen aangevuld met zijn productie."

Op het podium speelde Igor voorheen met een zeventienkoppige groep vol blazers en strijkers op festivals als Into The Great Wide Open, "dat was heel gezellig, maar ook bizar met zo'n grote groep. Ik vond het leuk om alles te regelen en met iedereen

een praatje te maken. Veel mensen zullen zich het beeld herinneren van mij met een telefoon aan mijn oor." Nu kiest hij ervoor om de kracht te halen uit een kleinere bezetting van vier man. Een grote uitdaging, maar ook een manier om zichzelf opnieuw uit te vinden.

Het album 'Dingen Die Ik Gauw Vergeet' is vanaf 8 mei verkrijgbaar.

overeind. Af en toe pijnlijk eerlijk, soms zelfs tegen het ongemakkelijke aan, maar altijd oprecht. Waar eerder werk vaak draaide om liefdesdrama, verschuift de focus hier naar groei en zelfinzicht. Ook productioneel en qua samenwerkingen zet ze een stap met namen als Marcus Mumford en Julia Michaels, wat het geluid net wat breder trekt. Met een wereldwijde "Before the Bloom" tour in het vooruitzicht lijkt dit haar meest ambitieuze project tot nu toe. Voor liefhebbers van mierzoete, introspectieve pop met een subtiel countryrandje. (Lotte Hurkens)

PORTRAYAL OF GUILT **...Beginning Of the End**

Sinds de oprichting in 2017 heeft het Amerikaanse Portrayal Of Guilt niet stilgezeten. De black metal/hardcore

formatie presenteert alweer haar vierde studioalbum en opent deze met het heerlijke dreigende Backstabber gevolgd door beukers als Human Terror, Under Siege en Total Black. Elf overrompelende en meeslepende tracks die bol staan van de lompe riffs en goddeloze teksten. Waren de vorige releases al van een prima niveau; met dit album gaat de lat weer wat verder omhoog. (Emiel Schuurman)

HANIA RANI 👍 **Sentimental Value** **(V2/Gondwana)**

Omdat de naam van de Poolse pianist, componist en zangeres Hanna Maria Raniszewska niet echt lekker bekt, noemt ze zich in haar muzikale leven Hania Rani. Verwacht op haar album

Sentimental Value hier en daar een vleugje Satie en een flardje Philip Glass, maar vooral stemmige, beeldende, filmische muziek. Rani heeft een aantal soundtracks gemaakt en Sentimental Value, de soundtrack van de gelijknamige, prijswinnende film van Joachim Trier, is haar meest recente. De titel van de film en het album dekken de lading volledig! Het album bevat ook extra nummers die je in de film niet tegenkomt. (Fons Delamarre)

BJØRN RIIS **Lifandi**

Na vijf studio albums en een paar EP's vindt Bjørn Riis het eindelijk tijd voor een live plaat. Lifandi (Oud-Noors voor

'levend') is de registratie van een concert dat werd opgenomen op de dag dat Ace Frehley (gitarist Kiss) overleed. Aan hem is deze plaat dan ook opgedragen. Bjørn is denk ik fan. De plaat heeft een uitstekende productie, bevat vier nummers en duurt net geen half uur. Zou het concert zo kort hebben geduurd? De keuze van de nummers is bijzonder te noemen. De plaat opent met Gone van zijn laatste album Fimbulvinter en is een een-op-een kopie van wat er op de studioplaat te vinden is. Daarna volgen twee nummers van Forever Comes To An End (2017) te weten Getaway wat een beetje is ingekort en het prachtige Where Are You Now wat flink

ABIGAIL LAPELL **Shadow Child** **(V2 / Outside Music)**

Zeven albums maakte ze al, deze Abigail Lapell uit Toronto. De eerste verscheen, in eigen beheer, in 2011. Hoewel ze sindsdien in Canada al een aantal awards in ontvangst mocht nemen, en al samenwerkte met bekende namen als Tony Dekker van Great Lake Swimmers en Jake Clemons van de E Street Band, is ze hier nog altijd een grote onbekende. Daar gaat wellicht verandering in komen, dankzij het zeer fraaie Shadow Child. Lapell nam het album op toen ze, na een moeilijke aanloop, in verwachting was van haar eerste kind. Negen hele mooie, poëtische liedjes schreef ze ervoor, één voor elke maand van haar zwangerschap. Ook riep ze de hulp in van drie landgenotes (en moeders) met stemmen net zo karakteristiek als haar eigen: Frazey Ford, Jill Barber en Pharis Romero. Colin Stewart, die eerder werkte met onder meer Dan Mangan, AC Newman en Sleepy Sun, zorgde voor een warm, helder, en veelal akoestisch geluid dat alle ruimte laat voor de fraaie samenzang, en vooral voor die prachtige stem van Abigail Lapell zelf. Een stem die in verte doet denken aan zowel Natalie Merchant als Alela Diane. In november komt ze naar Nederland voor een serie optredens. (Marco van Ravenhorst)

LUISTERTRIP

MEROL

Leve De Feeks (Ammehoela Records)

Het inmiddels derde album van het onmogelijk in een hokje te plaatsen Nederlandse fenomeen Merol is hier. Na de vrij duidelijke statements (o.a. 'Hou je bek en bef me'), doet ze op Leve de Feeks nog wat stapjes erbij: met titels als Skinroutine Bikinilijn, Rode Seks Feeks, Geen Seks Meer, Jij Laat Me Komen en Een Uitstekende Kut is ze nog meer uitgesproken dan ze al was. Het heeft allemaal een boodschap. Er staat iets op het spel en dat voel je. Op het gebied van seks, intimiteit en eigenwaarde, gaat het steeds opnieuw over: waarom doe ik dit eigenlijk? Wil IK nou echt zwanger worden (geen seks meer) of wordt dit maatschappelijk van mij verwacht? Vind IK deze seks eigenlijk wel lekker, of draait het allemaal en alleen maar om de ander? En ook: waarom wordt er verwacht dat mijn vagina er 'perfect' uit moet zien? Een Uitstekende Kut gaat daarover. Het is feminisme in de meest moderne vorm. En de muziek? Best wel wat punky liedjes (Rode Seks Feeks, Skinroutine Bikinilijn) maar zeker ook de elektronische kant die we al kenden van Merol (Geen Seks Meer, Voorlopig Voor Altijd). Mocht het nog niet duidelijk zijn: Merol is here to stay (tippie: gaat dat live zien!) en Leve de Feeks blijkt een Uitstekende Kutplaat. (Jasper Koot)

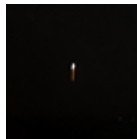
is ingekort. Schande! Als afsluiter is gekozen voor de titeltrack van Fimbulvinter. Hele mooie plaat die ondanks de veel te korte duur toch een aanrader is! (Gert van Engelenburg)

DIJF SANDERS

Tangkoa II (News/Unday Records)

Drijf Sanders, Belgisch multi-instrumentalist en componist, is niet bang om grenzen te verleggen, zowel geografisch als muzikaal. Tijdens zijn reizen door Vietnam maakte hij veldopnames (field recordings) die de drijvende kracht vormen achter deze nieuwe plaat. Die samples, gecombineerd met live ingespeelde instrumenten en een hoog improvisatiegehalte, vormen de basis van een avontuurlijk album vol (tribal) percussie, warme synthesizers, saxofoon en subtiele melodische elementen. Het is jazzy, elektronisch, experimenteel en psychedelisch. In het nummer The Village hoor je gesprekken uit het dorp en andere atmosferische geluiden die zich moeiteloos in de muziek verweven. De plaat beweegt van vrolijk en upbeat naar dromerig, psychedelisch en meditatief. Het eindproduct is een bijzonder creatief album dat niet alleen avontuurlijk en experimenteel is, maar ook vormt het een sonisch archief van Sanders' reis door Vietnam. (Lotte Hurkens)

SAULT

Chapter I

Sault, het liefdeskind van soulzangeres Cleo Sol en producer Inflo, opende 2026 met het album Chapter 1. Dit is geen debuut, maar alweer hun dertiende album in 7 jaar tijd. Hier mengen ze soul, jazz en r&b op een oorstrelend ruimtelijke manier. Cleo's vocals zijn schaars en komen daardoor extra hard binnen. Het album laat je wegdromen, maar belooft je ook met een ijzersterke productie wanneer je aandachtig luistert. De baslijnen en harmonieën zijn boterzacht; gezouten boter dan uiteraard. (Steven van Gammeren)

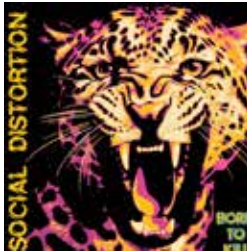

SNOCAPS

Snocaps (Pias)

De zussen Allison en Katie Crutchfield maakten als tieners samen muziek in een aantal cultbands uit Alabama, waaronder de band P.S. Eliot, maar gingen vervolgens hun eigen weg. Katie Crutchfield is inmiddels al flink wat jaren zeer succesvol onder de naam Waxahatchee, maar op het debuutalbum van Snocaps is ze herenigd met haar zus Allison, van wie we de afgelopen jaren helaas weinig meer hadden vernomen. Samen met topproducer Brad Cook en stergitarist MJ Lenderman hebben de twee Amerikaanse zussen een uitstekend album gemaakt, waarop invloeden uit de Amerikaanse rootsmuziek

en de indierock fraai samenvloeden. Het is een album waarop de lekker ruw klinkende gitaren van MJ Lenderman worden gecombineerd met de zeer verschillende maar ook prachtig bij elkaar kleurende stemmen van Allison en Katie Crutchfield, die de fraaie harmonieën niet schuwen. Het klinkt allemaal lekker lo-fi, maar ondertussen heeft Brad Cook het geluid van Snocaps ook subtiel opgepoetst. Het levert een zeer interessant album op, dat absoluut naar meer smaakt. (Erwin Zijleman)

SOCIAL DISTORTION

Born To Kill (Pias/Epitaph)

Nou stond Social Distortion al niet bekend om hun muzikale productiviteit maar eindelijk is het wachten voor de fans, waaronder ondergetekende, voorbij. Born To Kill is een album waar, met tussenpozen, zo'n 15 jaar aan is gewerkt. Natuurlijk heeft de band veel opgetreden en blijft Ness een perfectionist die niet snel tevreden is maar er zijn ook de nodige tegenslagen geweest waar de band mee te maken kreeg. Onder andere keelkanker bij zanger Mike Ness zorgde voor vertraging. Vooruitgeschoven singles Born To Kill en Partners In Crime maakten gelukkig duidelijk dat de band niks heeft ingeboet aan muzikale kracht en Ness niks aan vocale power. Neem alleen al de heerlijk cover van Chris Isaak's Wicked Game, het opzweepende Tonight, het rauwe Walk Away of het laid back nummer Crazy Dreamer en de fans weten genoeg. Dit is het lange wachten meer dan waard geweest. Social Distortion is terug met een knaller van een album! (Emiel Schuurman)

RINGO STARR

Long Long Road (Universal)

Long Long Road van Ringo Starr, geproduceerd door T-Bone met Daniel Tashian, is weer het bewijs dat Ringo Starr voorliefde heeft voor Country music. Op de nieuwe cd is dat goed te horen. 50 jaar geleden was zijn debuut album ook Country getint. Opvallend is ook zijn roots in Carl Perkins met zijn muziek uit de sixties terug te vinden. De cd luistert heerlijk weg als een kabbelende rivier. Beatles volgers zullen het zeker een plek geven in hun hart. Vrolijk wordt je altijd van Ringo Starr. Dus hij vindt zijn weg passend bij de fan in de cd player. Hou je niet van country, dan word je country-fan met deze cd. Paul Franklin op pedal steel voegt het extra sausje bij de nummers. (Leendert Huntelaar)

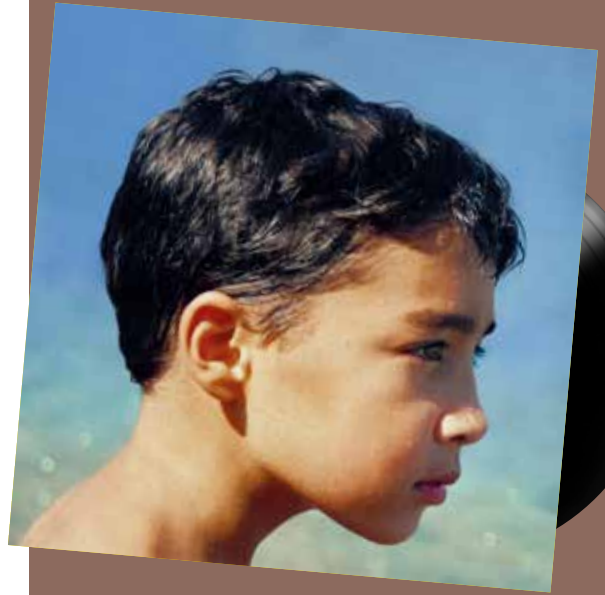

SUPER FURRY ANIMALS

Precreation Percolation

Super Furry Animals bestaat sinds 1993. De band uit Wales maakte negen albums en vier EP's. Twee van die EP's zijn op dit tiende album terug te vinden. Het eigenzinnige vijftal

LUISTERTRIP

SOFIANE PAMART

MOVIE

(Virgin)

Sofiane Pamart's MOVIE is een meesterwerk van moderne neoklassieke muziek dat pianovirtuositeit verbindt met stedelijke verhalen. In dit weidse klanklandschap combineert Pamart zijn technische genialiteit met een indrukwekkende, eclectische cast aan artiesten uit elk genre. De plaat bloeit op door de bijdragen van wereldsterren zoals SIA, Wyclef Jean en Melody Gardot. Krachtige samenwerkingen met Loreen, Christine and the Queens, en soulzangeres Celeste versterken de cinematografische diepgang. Zelfs de electro-punk van Oscar and the Wolf vindt een naadloze plek in de gelaagde vocale texturen. Hoewel de productie soms doorslaat naar een gepolijste theatraliteit, zorgt Pamarts loepzuivere aanslag ervoor dat de emotionele kern in de solo pianopassages altijd behouden blijft. Door deze uiteenlopende invloeden, van Spaanstalige teksten tot verhalende monologen, suggereert het album een leven tussen de rauwheid van de straat en de glamour van het witte doek. MOVIE is een essentiële crossover die zowel tijdloos als onmiskenbaar eigentijds aanvoelt. (Alexander Gout)

interview Merol

*Met het verschijnen van het inmiddels derde album *Leve de Feeks* van de Nederlandse Merol, blijkt de boodschap van de best wel enigszins recalcitrante en uitgesproken zangeres betekenisvoller dan ooit: de boodschap van Merol is zowel simpel als broodnodig: waarom doe je wat je doet – en kies jij daar wel écht zelf voor?*

(Door: Jasper Koot)

In een wereld die vooral voor jonge meiden bijzonder ingewikkeld en verwachtingsvol is, stelt zij steeds opnieuw de vraag: wil JIJ dit echt, of wordt het enkel van jou verwacht?

Merol is bijzonder openhartig en noemt elk beestje bij haar naam. Bij seksualiteit is de terugkerende vraag: doe jij wat je doet echt voor jezelf, of omdat jou geleerd werd en verwacht wordt dat je dit moet doen? En: wat vind jij daar zelf van? Dus concreet: handel jij voor zijn genot, of omdat jij dat zelf wil? Het is een terechte vraag aan de (jonge) vrouw anno 2026. Jij laat Me Komen heet één van haar liedjes (niet toevallig zong ze al eerder Hou Je Bek En Bef Me). Hehe; mag het eindelijk? Merol noemt het: er staat iets op het spel. Het mag oncomfortabel zijn, maar het is wél hoog tijd dat het benoemd wordt.

En zo ontstaat er een openhartig, kwetsbaar en mooi gesprek over schaamlippen (waarom zou je je daarvoor schamen?!) waarover zij zingt in Een Uitstekende Kut (of, zoals wij het thuis noemen: happy flappy ;-)) en de terechte vraag waarom jij van jouw kutje een 'designer kutje' zou willen maken; doe je dat dan voor jezelf – of omdat van jou wordt verwacht dat jij er perfect uit zou zien?!

Geen Seks Meer gaat over het verlies van seks als je probeert zwanger te raken. Baby gaat over een wederom maatschappelijk weinig besproken punt: wil jij als vrouw écht zelf voortplanten, of wordt dit maatschappelijk van je verwacht, mede vanwege jouw leeftijd? Baby (baby baby baby, mamma, mamma, mamma, mamma) doet je vrijwel direct ongemakkelijk voelen, maar wát een prachtig liedje!

Als ik vraag naar (muzikale) inspiratie van anderen, dan komen niet persé andere Nederlandstalige zangeressen boven, maar benoemt Merol vooral artiest Peaches als muzikale en artistieke inspiratie en Madonna met diens boek SEX als inspiratie voor het visuele van de plaat.

Mama is een popidool, mama is een sekssymbool; als je Merol live ziet, dan snap je: deze vrouw heeft een missie! Naar de haaien en weer terug, Leve de Feeks! De albumhoes verraadt alles: een grote pluche clit voorgebonden op haar schaamstreek, waarbij het schaamhaar nog zichtbaar is... Zullen we het woordje 'schaam' dan maar weglaten; er is namelijk niets om je voor te schamen. Omarm je vrouwelijkheid, je seksualiteit, je genot en jezelf!

Met goedkeuring van de Feeks zelf, mag ik dit gesprek een 'Uitstekend Kutinterview' noemen...

LUISTERTRIP

UNDERSCORES

U

(Bertus / Mom + Pop)

'Een echte popbijbel', noemt April Harper Grey alias underscores haar nieuwe album. Ja, pop, maar dan wel hyper, glossy en overprikkelend. Op de cover een illustratie van een druk winkelcentrum, zo eentje waar je vroeger je moeder kwijtraakte en panikeerde. Zo voelt 'U' ook, het derde album van deze enfant terrible van de elektronische popmuziek. Het is een absolute hyperpop-explosie, met maximalistische producties, opvallende elektronische touches en allerlei vormen van autotuned- en vervormde vocalen. Als een soort kruising tussen Skrillex en Charli xcx, een beetje in hetzelfde straatje als 100gecs en Jane Remover. Al op haar twaalfde uploadde ze muziek op SoundCloud, ondertussen heeft ze features bij grote artiesten als Danny Brown ('Copycats') en oklou ('Harvest Sky'). Ze is een wandelende muziekencyclopedie. Luister naar leadsingle 'Music', over haar intense liefde voor deze kunstvorm. De smaakvolle knipoogjes naar Britney Spears zijn ook niet toevallig, net als de clubby beats die door het hele album pulseren. underscores schrijft, produceert en zingt alles zelf, op indrukwekkende wijze en op totaal eigen manier. Een van de meest onvoorspelbare en interessante popartiesten van de laatste jaren lijkt hier haar geluid écht te hebben gevonden, en het klinkt als iets wat je nooit eerder hoorde. (Daan van Eck)

ging vanaf het begin zijn eigen weg en naast Engels zingen ze ook in het Cymru, de taal van Wales. De stijl is stevige Britpop, dat soms grenst aan punk. Maar ze nemen ook af en toe gas terug en dan is het resultaat beat en rustige pop. Mooi. (Erik Mundt)

TEEN SUICIDE

Nude Descending Staircase, Headless

Dit is de eerste studioalbum van Teen Suicide en markeert het een nieuwe

era met een professioneler geluid. Het album beweegt moeiteloos tussen kwetsbare indie-ballads en chaotische uitbarstingen van gitaren en harde drums. De teksten voelen als fragmenten uit het dagboek van een tiener midden in een emo-fase: rauw, eerlijk en soms ronduit grimmig, net als de esthetiek van de albumcover. Waar hun eerdere werk meer kon neigen naar lo-fi, maakt dit album meer plaats voor een uitgesproken noise rock-geluid. (Leyla Birlik)

TELEHEALTH

Green World Image

Uw trouwe schrijvers ontvangen niet zelden een ronkende bio ter inspiratie. Ik citeer "Telehealth's sophomore LP

and its IPO with angel investors Sub Pop, is a vertically-integrated artwork for the post-grunge, post-flannel Seattleite, and consumers around the globe who are also ready to financialize their own passion for music." Dit album van deze zelfverklaarde weirdo punkers klinkt als een krachtig mission statement. Staccato meerstemmige zang op zeer dansbare robotische muziek. Klinkt als mix van B-52's, Gary Numan, Idles, YMO, Gang of Four. (Marcel van Vliet)

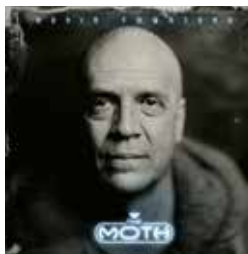

TEMPERS

Delusion

Tempers is het geesteskind van Jasmine Golestaneh, een Amerikaanse singer-songwriter, die in diverse

samenstellingen, maar meestal als duo werkt. Haar muziek heeft de gejaagdheid van New York, maar ademt. Een project vol passie. Ze heeft een voorkeur voor kunst, en dat resulteerde al in optredens in musea en galleries. Opgericht in 2013, verscheen in 2015 het debuut en inmiddels toe aan het vijfde album. Bijzonder is een samenwerking met Rem Koolhaas, de architect. Sfeervol en blijft in je hoofd rondspoken. (Erik Mundt)

DEVIN TOWNSEND

The Moth (InsideOutMusic/Sony)

Muzikaal genie Devin Townsend heeft ruim 10 jaar gewerkt aan dit album, wat hij beschrijft als zijn magnum opus, zijn meesterwerk.

Nu is het af en ligt het werkstuk in de winkel met als Nederlands tintje de medewerking van het Noord Nederlands Orkest en Koor. Het is een theatrale rock opera geworden wat

de menselijke transformatie van geboorte tot de dood weergeeft en de zingeving daarvan. Het is een muzikaal overrompend en meeslepend werkstuk geworden dat meer dan recht doet aan de beschrijving die de meegeleverde bio beschreef. Meerdere luisterbeurten zijn nodig om de volledige omvang en impact van dit album goed te beseffen. The Moth gaat tekstueel over de reis van een mensenleven, de uitdagingen, teleurstellingen, hoogtepunten en het aanpassingsvermogen van de mens. Honderden artiesten, mixers, en technici hebben aan dit project meegewerkt met aan het hoofd visionair Townsend. Onomstotelijk staat vast dat Devins doelstelling meer dan bereikt is; dit is zijn Magnum Opus, een absoluut MEESTERWERK!! (Emiel Schuurman)

VISIBLE CLOAKS

Paradessence

Visible Cloaks beweegt met hun synthetische ambient vloeiend tussen twee werelden. Voor Paradessence (een samenstelling van 'paradox' en 'essence') zochten ze de tegenstrijdigheden van de huidige tijd op. Zo wisselen ze koude en abstracte klanken af met oriëntaalse invloeden en poëtische voordrachten, waaronder van Felicia Atkinson. Hierbij verhieven ze stilte tot belangrijk onderdeel in hun composities. Deze heeft een kalmerende werking, maar kruipt tegelijkertijd langzaam onder je huid. 'Zen' is immers pas het begin van 'zenuwachtig'. (Laurence Tanamal)

YOUNG THE GIANT

Victory Garden

(Universal/Concord)

Young the Giant heeft met Victory Garden een weelderig, sonisch landschap gecreëerd dat aanvoelt als een frisse bries. Dit album is een ode aan groei en vergankelijkheid. Vanaf de eerste tonen van "Evergreen" tot het verstilde "The Garden", bewijst de band dat ze hun indie-roots niet zijn vergeten, maar wel tot volle bloei hebben laten komen. Sameer Gadhia's stem zweeft moeiteloos over gelaagde arrangementen in tracks als "Mona Lisa", wat echt een hoogtepunt is. Hoewel "Bitter Fruit" een scherper randje heeft, blijft de algehele sfeer hoopvol. Soms neigen de teksten naar het abstracte, maar de emotionele resonantie in "Ships Passing" maakt dat ruimschoots goed. Het is een volwassen plaat die uitnodigt tot reflectie zonder zwaarmoedig te worden. Kritisch gezien is niet elke overgang even soepel, maar de positiviteit overheerst. Het is een album dat, net als een echte tuin, tijd nodig heeft om volledig gewaardeerd te worden. Een absolute aanrader voor de dromerige luisteraar. Luister vooral zelf, want dit overtuigt. (Alexander Gout)

VJÈZE FUR

Tuinieren

(Noah's Ark)

Er wordt in online kringen vaak gezegd dat je vanaf je dertigste ineens spontaan interesse krijgt in vogels spotten. Iets vergelijkbaars lijkt te zijn gebeurd met Vjèze Fur van De Jeugd van Tegenwoordig. De jeugd van vroeger houdt zich tegenwoordig blijkbaar liever bezig met tuinieren! "Leave me alone, geen zin in het gedoe," rapt Freddy; hij laat tegenwoordig alle onzin links liggen. Als luisteraar moet je voor dit album wel openstaan voor het (vaak polariserende) technologische snuffje genaamd 'Autotune'. Die stijlkeuze is voor dit album bepalend en in de juiste oren zeer treffend. Absoluut hoogtepunt op het album is Op het Spectrum Scoor Ik Hoog, met Ray Fuego, een duistere hiphoptrack over mentale gezondheid en autisme, verrijkt met David Lynch's woorden. Het nummer Goud begint traag en als een liefdes- (of is het lust-) liedje, maar op het einde evolueert het in een levendige drum-'n-bass-track. Afsluiter Derde Oog is weer een track vol met oneliners die zowel gevat en nonchalant zijn, als existentieel en emotioneel. De creatieve uitpattingen van Vjèze Fur, ook buiten De Jeugd van Tegenwoordig, blijven altijd boeiend. Met een oeuvre vol kledinglijnen, kookboeken en bands is dit project weer een mooie toevoeging. Shout-out naar m'n sla! (Lotte Hurkens)

PETER FRAMPTON

Carry the Light

(Universal)

LP transparent, CD

Peter Frampton is vooral bekend van zijn monsterhit 'Show Me The Way' uit 1976, waarbij het gebruik van de talkbox doorslaggevend was voor zijn populariteit (zoek op Youtube naar de uitvoering uit 1976 om te begrijpen wat ik bedoel). Dit commerciële succes heeft Frampton nooit meer geëvenaard, ondanks 14 vervolg studioalbums. Album nummer 19 heeft de titel 'Carry the Light' en zoals tegenwoordig bij andere artiesten vaker gebeurt betreft Frampton zijn zoon bij dit album. Maar ook andere artiesten doen mee op dit album, en zeker niet de minsten zoals Sheryl Crow, Tom Morello en Graham Nash. Voor Frampton staat het licht uit de titel Carry The Light voor wijsheid die voortgezet moet worden en door de ervaring samen te werken met zijn zoon is het voor Peter Frampton een zeer persoonlijk album geworden. Bij het begin van het titelnummer denk je nog 'wat hoor ik nu?', maar het nummer ontwikkelt zich als snel tot een soort oorwurm. De overige 9 nummers tonen het vakmanschap van Frampton: prachtig gitaarwerk (een ouderwetsche solo in I Can't Let It Be) en een doorleefde stem met als hoogtepunten: Lions At The Gate (met Tom Morello), Islamorada, Tinderbox en de instrumentale afsluiter At The End Of The Day. (Joost van Loo)

KACEY MUSGRAVES

Middle of Nowhere

(Interscope / Lost Highway)

LP Texas sky, LP whiskey, CD

Of de claim Everybody Wants To Be A Cowboy- zoals Kacey Musgraves bezingt in de gelijknamige song – juist is, valt te bezien. Feit is dat countrymuziek de laatste jaren in de lift zit. Haar vorige album, A Deeper Well, was wat meer mainstream, maar tegelijkertijd een van de favoriete albums van 2023 van ondergetekende.

De hooggespannen verwachtingen worden op Middle of Nowhere gelukkig ingelost. Het album voelt als de eerste lentestralen na een koude winter. Zelfs een nummer als Loneliest Girl waarin Musgraves haar eenzaamheid bezingt heeft iets ondanks die thematiek iets positiefs. In Dry Spell wordt die thematiek zelfs nog verder doorgetrokken want het gaat niet over de droogte die de gewassen bedreigt maar eerder die haarzelf bedreigen in een aantal metaforen die mijn brillenglazen licht lieten beslaan. Qua thematiek wijkt Musgraves niet veel af van bijvoorbeeld Dolly Parton zoals een ex een nieuwe kans geven (Back on the Wagon) en de wals Horses & Divorces benadert nog het meest de traditionele country, terwijl het prachtige Abeline een mooie mix van country en pop is. Met Middle of Nowhere levert Musgraves een plaat af die even charmant als aanstekelijk is. (Ron Bulters)

ZAYN
Konnakol
(Universal)

Met Konnakol zet ZAYN een stap vooruit. Na het wisselvallige Room Under The Stairs klinkt hij hier comfortabeler in zijn vel. De stem glijdt moeiteloos over

de mellow, atmosferische productie, mede dankzij producer Malay die ook verantwoordelijk was voor het sterke debuut Mind of Mine. De albumcover liet wat te wensen over, maar de deluxe editie zette dat gelukkig recht, en die versie kan maar beter snel in huis gehaald worden. De albumnaam verwijst naar konnakol: de kunst van het vocaal uitvoeren van percussiesyllaben in de Zuid-Indiase Carnatic muziek. Die fascinatie voor klank en stem als instrument past bij een artiest die altijd op zoek is naar zijn eigen geluid. De vibe is er zeker: Konnakol ademt rust en zelfvertrouwen. Toch blijft het album daarin wat hangen. Het wachten op wat meer energie en uptempo duurt erg lang, al is single Die For Me wel ijzersterk. Het is een plaat om in weg te dromen, niet om los op te gaan. Dat contrast had er wel in gemogen, want er zit zeker meer in Zayn's repertoire. Kortom: geen grootse comeback, maar een overtuigende stap in de goede richting. ZAYN op zijn best, bijna. (Laurens Elderman)

DOOM GONG DO 25.06.26

KAE TEMPEST MA 06.07.26

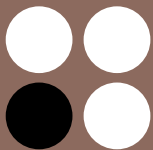
AND ALSO THE TREES DO 24.09.26

FLUISTERAARS ZO 27.09.26

WESTSIDE COWBOY WO 28.10.26

FISCHER-Z ZO 08.11.26

DOORN ROOSJE

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2001.

DAFT PUNK
Discovery

Na hun baanbrekende debuut Homework was Discovery voor Daft Punk een stap in een andere richting: een verfrissende sound, een nieuwe look en een iconische,

bijbehorende film. Op emotioneel vlak was Discovery een terugblik op hun jeugd in de jaren 70 en 80, wat zowel in de songteksten als in het geluid van dit album terugkomt. Waar Homework de rockplaat voor elektrofans was, was Discovery de elektroplaat voor rockfans. Homework was het rauwe, op Chicago house geïnspireerde debuut van twee club-dj's; Discovery een

artistieke, melodieuze plaat die toegankelijker was en greep naar genres als disco, synthpop, maar ook garage, house en R&B. Hoewel de formule redelijk recht voor zijn raap lijkt, wist Daft Punk op veel manieren te innoveren: zo gebruikten zij als een van de eersten Auto-Tune op een manier waarop het niet 'hoorde'. De grootste hits van het album, zoals One More Time en Harder, Better, Faster, Stronger, klinken volledig autotuned, vergelijkbaar met de robotachtige vocoderstemmen uit Homework. De rest van het album zit vol met synthesizers die klinken als gitaren, en gitaren die klinken als synthesizers. Het album gaat van extreem dansbaar (One More Time) naar romantisch en emotioneel (Something About Us), en weet simpel, maar toch zo effectief te zijn. Ook de typische Daft Punk-robotlook ontstond in de aanloop naar de release van Discovery. Het album valt misschien nog wel het meest op zijn plek als soundtrack bij de bijbehorende film Interstella 5555: The 5tory of the 5ecret 5tar 5ystem. Mocht je deze film nog nooit gezien hebben, ga hem dan vooral kijken. (Lotte Hurkens)

THE BLACK KEYS

Peaches!

(Warner)

LP coloured, LP, CD (Warner)

The Black Keys hebben dit decennium een opmerkelijke productiviteit, met dit vijfde album in de 20's. Grofweg zijn hun albums inmiddels in twee categorieën te verdelen, uitgewerkte studio albums, waarin samenwerkingen centraal staan en het experiment niet geschuwd wordt, en daarnaast harde bluesrock, met een vaste kern musici. Na hun vorige album *No Rain, No Flowers*, zeker horend tot die eerste groep, werd Dan Auerbach geconfronteerd met een aan slokdarm kanker ten ondergaande vader, voor wie hij ook de mantelzorger werd.

Dat speelde en zong hij van zich in jamsessies met mede-Key Patrick Carney en hun vaste begeleiders, daarbij onder andere R.L. Burnside gitarist Kenny Brown. Die sessies leverde *Peaches!* op, na *Delta Kream* hun tweede cover-LP, en zeker horend tot bovenstaande tweede categorie. Nummers van Burnside en Junior Kimbrough zijn natuurlijk in goede handen, dit keer ook nummers van Earl Hooker (*You Got To Lose*, bekend van George Thorogood), Arthur Crudup en zowaar een Britse bijdrage van Wilko Johnson, het gitaarbeest van Dr. Feelgood. The Black Keys' beroemde DJ sets, vol met obscure singletjes, leverde *When There's Smoke, There's Fire* van de mysterieuze Willie Griffin & Company. *Peaches!* laat The Black Keys horen waar ze goed in zijn, zonder nieuwe wegen te bewandelen, en dat is altijd een lust voor het oor. (Jurgen Vreugdenhil)

LOVELAND MUSIC

Natuurlijk dank je bij de naam Loveland automatisch aan het bekende festival met dezelfde naam maar hier gaat het om het Deense jazz/ambient label Loveland. Oprichter is de Deense jazzgitarist die zelf werk uitbrengt via het bekende ECM label maar veel meer noten op zijn zang heeft en dat via het label Loveland Music tot ons laat komen. Vaak betreft het speciale samenwerkingen met andere eigenzinnige muzikanten all over the world en van alle leeftijden. Alle uitgave die uitgebracht worden op zowel vinyl als cd zijn gestoken in een bijzondere en herkenbare hoezen die Loveland Music als label hanteert. Uit al dit moois kozen we de volgende albums.
(Frank de Bruin)

Jacob Bro & Midori Takada - Until I Met You

Percussioniste Midori Takada uit Japan schittert op dit eerste album van dit bijzondere duo. De opnamen die Bro en Takada in 2024 maakten in Tokio zijn zeer uniek te noemen. Met Bro op akoestische gitaar en Takada op percussie, piano en marimba ontstaat een verstilde muzikale wereld. Takada's ambient achtergrond sluit perfect aan bij het open geluid dat Bro uit zijn gitaar haalt.

Wandada Leo Smith, Marcus Gilmore & Jacob Bro - Murasaki

Op *Murasaki* trakteert het top trio Wandada Leo Smith (trompet), Marcus Gilmore (drums) en Jakob Bro (gitaar) ons op een heerlijke experimentele cocktail van improvisaties. Het materiaal klinkt heel ruimtelijk en dromerig en geeft free jazz een nieuwe lading. Het beste van de gezamenlijk gecomponeerde stukken is 'Heart Language', waarbij Bro's elegante intro en vraag-en-antwoordspel samensmelten met die van Smith, terwijl Gilmore een soepele onderstroom creëert.

...and finally *He* created music

hifivestudio.nl
officieel ATC dealer

PAUL M^cLARTNEY

THE BOYS OF DUNGEON LANE

THE BRAND NEW ALBUM

1LP | 1CD | 1LP INDIE ONLY PINK VINYL

CLASSIC JAZZ VINYL

Natuurlijk, het kan altijd beter. Dat vond Rudy Van Gelder zelf ook. Uit de onvergelykbare catalogus van Blue Note deze keer onder meer een remastered opname van RVG uit 2004 (Mitchell), vanaf eind april weer op vinyl te krijgen. Blue Note zet al tientallen jaren de standaard neer voor jazzrecording: 'iedereen' wilde, en wil nog steeds, opnemen voor Blue Note. Niet alleen grootheden, ook iets minder bekende namen. Overigens vaak minstens zo inventief en goed als de grote sterren. Soms zelfs beter, maar dat kun je het beste zelf beoordelen. Blue Note 'blind kopen' bevelen we niet aan: dan mis je het fraaie artwork.

BLUE MITCHELL

The Thing To Do

Een deel van Horace Silvers groep (1964: Junior Cook/tenorsax, Gene Taylor/bas met leader Mitchell/trompet), aangevuld met talent (een superjonge Chick Corea/piano en Al Foster/drums, deze debuterend) et voila! Een combinatie van ervaring (groove) en durf (solo's van de jonkies) pakt hier geweldig uit. De vrolijke latin Fungii Mama swingt de pan uit, heerlijk die toms. In The Thing To Do (van Heath) grijpt de ritmesectie zijn kans: Taylor gunt Corea en Foster solo's. Hardbop op zijn best. Op de B-kant (Corea) Chick's Tune: de ritmesectie aan slag en Foster is weer los. Wow! Alsof ze al jaren samenspelen. Must have voor je jazzcollectie. (Sjef Moerdijk)

STANLEY TURRENTINE

Easy Walker

In 1966 gaat Turrentine met zijn tenorsax en kwartet de studio in. Niet zomaar want piano-groothed Alfred McCoy Tyner speelt mee. Als je operettemuziek (Yours Is My Heart Alone van Lehár) aanpakt, heb je lef. Turrentine gooit het tempo omhoog, McCoy Tyner soleert; dit is soulful. In het volgende nummer keert de rust terug, de saxofoon neemt je mee (Easy Walker) om daarna evergreen What The World Needs Now(Bacharach) uit te sponnen met McCoy Tyner. Drums en bas blijven dienstbaar. Dit is wat de wereld nu nodig heeft: go Stanley! (Sjef Moerdijk)

JOHN SCOFIELD

Meant To Be

Een collega van ondergetekende geeft aan dat musici zoals John Scofield (1951) uit de 'elektrische generatie' komen. Niet de mensen die in de jaren twintig de jazz hebben uitgevonden, maar met deze generatie zou je nog kunnen samenspelen. Het album 'Meant to Be' (1001) is recent heruitgegeven door Blue Note. In 1990 begon hij het John Scofield Quartet, samen met Joe Lovano, Marc Johnson en Bill Stewart. Het was het tweede album samen met Lovano. Het album laat de mainstream muziek van de negentiger jaren horen met invloeden van Keith Jarrett en Ornette Coleman. Het album bevat melodieuze tunes, gedragen door een sterke ritmesectie. (Ruud Jonker)

INTERVIEW
KEVIN MORBY

Midden in de lente brengt Kevin Morby zijn achtste album Little Wide Open uit, geproduceerd door Aaron Dessner (The National) en met samenwerkingen met o.a. Katie Gavin, Lucinda Williams en Justin Vernon. Ik ga met hem in gesprek over hoe het album tot stand is gekomen en over thema's als thuis (The Midwest), ouder worden én natuurlijk de lente.

(Liz Bosman)

De titel Little Wide Open voelt zowel kwetsbaar als bevrijdend. Is "open zijn" iets positiefs voor jou, of juist iets gevaarlijks?

"Het is absoluut positief om open te zijn, zeker met mensen die je vertrouwt zoals je vrienden. Maar als songwriter wordt die openheid publiek. Mensen horen je nummers en weten soms precies waar je het over hebt. Dat kan kwetsbaar voelen, maar tegelijkertijd is het ook heel bevrijdend. Als je je helemaal afsluit, ervaar je niets meer. Dus je blijft altijd 'a little wide open'. Voor mij verwijst het ook naar het Midwesten. In de VS denken mensen bij 'the great wide open' vaak aan de woestijn in Californië of Arizona. Dit is mijn versie: de kleinere, minder vertelde verhalen. The little wide open."

Ondanks de rustige, bijna kalme sfeer van het album, speelt tijd een grote rol. Hoe blijf je rustig in een wereld die steeds sneller lijkt te draaien?

"Het voelt echt alsof de tijd sneller gaat naarmate je ouder wordt. Op mijn vorige album zag ik tijd als een vijand. Maar nu heb ik een paar jaar gehad om daar anders naar te kijken. Tijd voelt meer als een metgezel, misschien zelfs als een vriend."

Dat doet me ook denken aan het nummer I Ride Passenger, waarin je zelfs de passagier van de tijd bent. Maar de tekst begint in een bodybag...

"Ja, dat klinkt inderdaad niet heel vrolijk... Veel van dat nummer is geïnspireerd door het boek Lonesome Dove. Het idee dat je zelfs na de dood nog onderweg bent, vind ik mooi. Het is een sinister nummer, zeker een van de donkerste op de plaat. We reizen allemaal door het leven in een lichaam dat we bij geboorte krijgen. Je geest is als een passagier in dat voertuig, tot het einde van je verhaal."

Hoe kwam de samenwerking met producer Aaron Dessner tot stand?

"Ik wilde met iemand nieuws werken, maar had geen idee met wie. Toen werd ik gevraagd om het voorprogramma van The National te doen. Ik had Aaron jaren geleden kort ontmoet, en zijn leven is enorm veranderd door zijn productiewerk. Hij was het type producer waar ik alleen maar van durfde dromen om mee samen te werken. Na de show stuurde hij me een bericht: 'Als je ooit samen iets wilt maken, laat het weten!' De meeste nummers waren al geschreven, op misschien één of twee na. Aaron hielp me ook om het niet te vol te maken. Ik heb de neiging om steeds meer toe te voegen, zoals violen en koren, maar hij hield me juist tegen. Hij gaf de nummers ruimte. Dat was even wennen, maar uiteindelijk werkte het heel goed." Op het album staan ook veel samenwerkingen. Zo is op

Natural Disaster Lucinda Williams te horen. Haar stem klinkt bijna als een alwetende verteller.

"Ja, dat was precies de bedoeling. Het voelt een beetje alsof de stem van God spreekt. En eerlijk gezegd: Lucinda Williams is een god."

Natural Disaster beschrijft verliefdheid als een natuurramp. Is dat hoe je het zelf ervaart?

"Ik zie natuurrampen niet per se als iets negatiefs. Ze horen gewoon bij het leven op aarde. Relaties werken ook zo: er is turbulentie, daarna klaart het weer op, en uiteindelijk komt er weer een nieuwe storm. Ik schreef dat nummer in een periode waarin mijn partner en ik ergens doorheen gingen. Het weer op het album is zowel dreigend als mooi, net als die ervaringen."

In Badlands duikt een existentiële observatie op: "God could be a dog barking in the dark." Wat zegt dat over jouw kijk op religie?

"Het gaat voor mij over het idee dat er overal om ons heen iets heiligs kan gebeuren, als je ervoor openstaat. Een hond die in de verte blaft kan ineens iets mysterieus krijgen. Naarmate ik ouder word, merk ik dat ik me meer afstem op die kleine momenten van betekenis."

Zijn de Badlands op het album dan een soort hemel?

"Soms wel, soms juist het tegenovergestelde. Ik gebruik die stereotypische Amerikaanse regio's als metaforen voor mijn leven in het Midwesten. Het kan voelen als een hemel, maar ook als een hel. Het weer speelt daar een grote rol in: vernietigende stormen die tegelijkertijd prachtig zijn. Dus het gaat zowel over het weer als over de maatschappij in Badlands. Ik wil er soms weg, maar ik word er altijd weer naartoe getrokken."

Met titels als Junebug, Dandelion en Field Guide For The Butterflies, is dit een echt lente-album. Was dat bewust?

"Ja, zeker. Het album komt uit in mei, dus ik wilde dat het als een nieuw seizoen voelt. Voor mij staat lente voor wedergeboorte, maar ook voor onvoorspelbaarheid. Alles komt weer tot leven: bloemen, vlinders, vuurvliegjes. Die dingen zijn fragiel, maar ook heel mooi. Ik refereer hiermee ook veel naar artiesten, die zichzelf dus kwetsbaar opstellen en daarmee ook weer mooie dingen maken. Het nummer Field Guide For The Butterflies klinkt misschien verdrietig, maar het is eigenlijk heel hoopvol. Het gaat over het idee dat het einde van iets altijd ook het begin van iets nieuws is." En zo is ook het verhuizen uit The Midwest naar LA het einde van de trilogie Sundowner, This Is a Photograph & Little Wide Open, én het begin van iets nieuws. Wat dat nieuwe is, ligt nog een beetje helemaal open.

SMASHING PUMPKINS

35TH ANNIVERSARY EDITIONS
ON BLACK AND COLOURED VINYL

gish

Peter Frampton Carry The Light

PETER FRAMPTON'S BRAND NEW ALBUM,
FEATURING SHERY CROW, GRAHAM NASH,
BENMONT TENCH, TOM MORELLO

UNIVERSAL MUSIC

REISSUES

AMYL AND THE SNIFFERS Giddy Up/Big Attraction

In de afgelopen jaren is de Australische punk/garage-rock band Amyl and the Sniffers uitgegroeid tot een van de grootste festival favorieten van de lage landen. Ze hebben al meermaals onrust weten te zaaien in onder andere Beuningen (DTRH) en Biddinghuizen (Lowlands) waar het publiek ongegeneerd mee springt op de energieke uitspattingen van frontvrouw Amy Taylor. Het zaadje van deze chaos vindt diens oorsprong in de twee EP's Giddy Up en Big Attraction. Hoewel hun muziek iets meer is geschuurd in hun laatste albums, is het ruwe randje van zowel Amy(l) als the Sniffers nog goed te voelen. Hier krijsen ze er nog grenzeloos op los. Het genot van de muzikale ontwikkeling zit hem in de balans tussen het behouden van het ruwe randje met een iets verfijnder geluid die wel nog steeds dezelfde idealen uitschreeuwt. De fusie van de eerste twee EP's op één album is een ideale manier om ook het ruwe randje wederom de aandacht te geven die het verdient. Bonus voor de fans: wanneer de laatste wasjes zijn gedraaid en het tentje weer is opgeborgen eind augustus, kan het rampeneren worden voortgezet in je eigen huis. (Melle de Jong)

THE BEACH BOYS 🇺🇸 The Pet Sounds Highlights (Universal / Capitol)

60 jaar geleden verscheen een van de meesterwerken van de popmuziek, Pet Sounds van de Beach Boys. In 1997 werd dat al eens gevierd met de Pet Sounds Sessions box,

nu verschijnen de beste nummers daarvan opnieuw in 2CD en 2LP uitvoeringen. Deze compilatie biedt een fascinerende blik achter de schermen van een van de meest invloedrijke popalbums ooit. In plaats van de gepolijste eindresultaten hoor je hier alternatieve takes, instrumentale passages en studiofragmenten die laten zien hoe minutieus het creatieve proces van Brian Wilson was. De kracht van deze selectie zit in de rauwheid en kwetsbaarheid. Bekende nummers krijgen een andere lading doordat de vocale harmonieën nog in ontwikkeling zijn en arrangementen soms subtiel afwijken. Vooral de instrumentale tracks maken indruk, ze leggen de complexiteit en gelaagdheid van de composities bloot. Dit album is voor zowel liefhebbers als muziekhistorisch geïnteresseerden een waardevolle aanvulling. Het biedt een kijkje in het hoofd van een genie op het moment dat muziekgeschiedenis werd geschreven. (Jos van den Berg)

DEUS Worst Case Scenario & In A Bar Under The Sea

In 1994 werden we overdunderd door de debuutplaat van vijf heren uit Antwerpen die zich dEUS noemden (naar het liedje van The Sugarcubes). Gelijke delen Beefheart, Tom Waits en Velvet Underground, het ene moment gierend uit de bocht, het volgende ronduit teder met een ijzersterk gevoel voor melodie. De opvolger was net zo spannend en eclecticisch en wat meer gefocust door de productie van Eric Drew Feldman. Deze reissues bevatten b-kantjes, outtakes en live versies die lang niet beschikbaar waren. (Louk Vanderschuren)

FUTURE ISLANDS 🇺🇸 From a Hole in the Floor to a Fountain of Youth (V2/4AD)

Twintig jaar alweer. Ter gelegenheid van dat jubileum brengt Future Islands het album From a Hole in the Floor to a Fountain of Youth

uit. Hier geen klassieke 'grootste hits' – zo is het zoeken naar het magistrale Seasons (Waiting on You) - maar een mix van (twintig) alternatieve versies, B-kantjes, rarities en fan-favorieten. Detail: de helft ervan is niet op streamingdiensten verschenen. Frontman Samuel T. Herring blijft hoe dan ook het emotionele middelpunt: zijn baritonstem laveert moeiteloos tussen rauwe uithalen en kwetsbare fluisteringen, alsof hij elke zin persoonlijk doorleeft. En dat alles herinnert eraan hoe een unieke plek binnen de indie-rock deze Amerikaanse synthpopband inneemt. Het is muziek dat voelt als een reflectie op ouder worden ('the hole in the floor'), maar dan zonder de energie ('the fountain is the magic') te verliezen. Mooi. (Cees Visser)

THE HAUNTED YOUTH Dawn of the Freak

Het Belgische The Haunted Youth verraste eind 2022 met het prachtige Dawn of the Freak, een album met voornamelijk dromerige liedjes, zeg maar het type shoegaze. Op het album staan maar liefst 6 singles, waarvan Broken, Teen Rebel en Coming Home de meest bekende zijn. De band draait om frontman Joachim Liebens die in de meeste liedjes over zijn mentale problemen zingt. Wees gerust, het album, met een mooie sfeervolle hoes, klinkt absoluut niet deprimerend en is nu weer beschikbaar. (Joost van Loo)

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek.

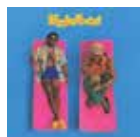
Vergeeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

WILLY DEVILLE Victory Mixture

Daar waar sommige albums al jaren liggen te verstoffen in de vergetelheid, doen we af en toe nog een laatste reddingspoging om dat te vermijden. Willy DeVille, al sinds 2009 niet meer onder ons, lijkt steeds minder gehoor te vinden, zowel in Mink als in soloverband. En dat geldt al helemaal voor zijn op de dag van uitkomst al bijna vergeten album Victory Mixture uit 1990. Willy was verkast van New York naar New Orleans en dompelde zich onder in de Nawlins traditie, waarbij hij geen half werk leverde. De gastenlijst is werkelijk mind-boggling, met Eddie Bo, The Meters, Dr. John en Allen Toussaint. Het materiaal kent alleen klassiekers, waarbij de originele versies schijnbaar moeiteloos naar de niet-misselijke kroon gestoken worden. Willy's stem is diep gedrenkt in

de moerassen van Louisiana en loopt over van respect voor zijn helden. 1990 bleek geen succesjaar voor dit soort materiaal in de US, en alleen in Frankrijk en Nederland werden wel wat exemplaren verkocht. Willy werd minder en minder succesvol, en lijkt steeds meer vergeten, maar met Bob Dylan, die zich hard maakte voor DeVille's opname in de Rock 'n Roll Hall Of Fame, en deze rubriek achter zich, kan het eigenlijk niet mis gaan. (Jurgen Vreugdenhil)

KAYTRAMINÉ Kaytraminé

Vrij vlot na de release in 2023 krijgt 'Kaytraminé' al een reissue en dat is prima te motiveren. Zoek je namelijk

een heerlijke soundtrack voor een zonnige zomer? Dan heb je met deze plaat van producer KAYTRANADA en MC Aminé een hele fijne plaat te pakken! Aminé is een rapper met een hele fijne flow en blenden perfect met de flamboyante producties van KAYTRANADA. Gastoptredens zijn er van grote namen als Pharell Williams, Freddie Gibbs en Snoop Dogg. Zij maken het zomerse feestje compleet! (Dirk Monsma)

GALACTIC Ruckus

'Ruckus' (2003 Sactuary, cd en vinyl) is een re-release van Music On Vinyl. Galactic

werd opgericht door de jeugdvrienden Jeff Raines en Robert Mercurio uit Chevy Chase, een welvarend stedelijk conglomeraat in zuidelijk Montgomery County (Maryland). De heren gingen studeren in New Orleans en raakten geïnspireerd door de lokale funk. Die werd later uitgebreid met veel andere muziekstijlen en de toepassing van elektronica. Kenmerkend is de samenwerking met andere, met name hiphop-artiesten. Denk aan Macy Gray en Irma Thomas. 'Ruckus' vormt een representatieve mix van stedelijke hiphop en cultuur, samen met dance en techno. (Ruud Jonker)

SULTANS Ghost Ship

Ghost Ship was het debuutalbum van de band Sultans uit het Amerikaanse San Diego. Gitarist John Reis had wat

tijd over, na een pauze van zijn band Rocket From The Crypt. Het was 2000 en Sultans zou nog een ander album opnemen, voordat ze stopten. Reis zocht een gestripte rock'n'roll versie van muziek en ging opnemen met analoge apparatuur om het maar zo eerlijk mogelijk te maken. Ultrakorte nummers. Reis ging zich concentreren op het promoten van lokale bands. Goudeerlijk. (Erik Mundt)

VARIOUS Colonial Vipers

Cassettebandjes waren in de 80-er jaren wat medio het millennium cd'tjes bakken werd en heden ten dage grotendeels

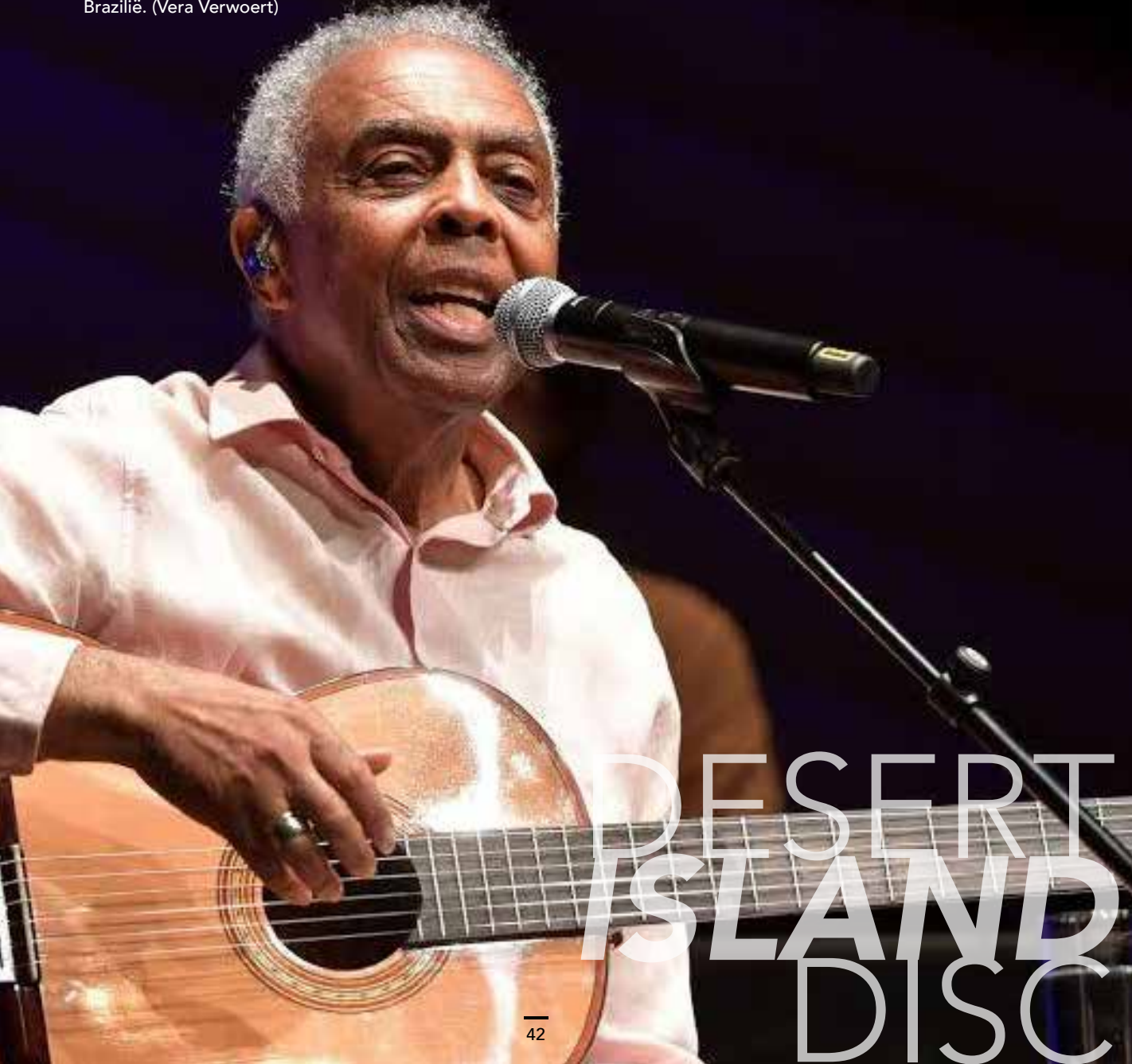
ingenomen is door de streaming-platforms. De cassette was betaalbaar en toegankelijk; voor luisteraars én artiesten. Holland grossierde in een Grote hoeveelheid K7 labels waarvan Trumpett Tapes als eerste in 1982 deze verzameling in een oplage van 600 stuks uitbracht die in no time uitverkocht. Ook de heruitgave, kort nadien, van 150 exemplaren was zo weg. Een opmerkelijk staaltje muzikale inventiviteit en experimenteerdrijf van eigen bodem. Artiesten die thuis of in 'n simpele studio voornamelijk elektronisch geënte en gedurfde muziek maakten. Voorlopers van wat tijden later Electro, Minimal Wave (en Meer) zou gaan beïnvloeden. Op initiatief van een ware muzikliefhebber (Johnny van de Koolwijk; kookuhl hem maar even) wordt deze compilatie 44 jaar later op vinyl uitgegeven. Grijp je Kans! Alle 13 Goed! In het kader van Vinyl is Killing the MP3 industry :-). (Paul Maas)

GILBERTO GIL
Louvação
(Universal)

Achtenvijftig jaar na het verschijnen van de debuutplaat van Gilberto Gil kunnen we nu in 2026 terugkeren naar de bakermat van de Tropicália. Tropicália was een Braziliaanse kunst- en muziekstroming die voor het eerst traditionele muziek zoals samba, bossa nova en candomblé mixte met rock, pop, avant-garde en psychedelica. Daardoor werd er gebroken met tradities. Nog steeds is deze plaat voor veel Brazilianen een meesterwerk. Elis Regina herkende al vroeg de muzikale talenten van Gilberto Gil en maakte van 'Louvação' een grote hit in 1966, nog voordat zijn eigen versie ook als dusdanig erkend werd. In 1967 waren er in

Brazilië veel politieke spanningen. Het land leefde net twee jaar in het dictatuur tijdperk (1964-1985). In alle nummers klinkt maatschappijkritiek, maar speels en licht gebracht. Zo gearrangeerd, gespeeld en gezongen dat het alleen lieflijk in het gehoor kan zijn. Hiermee gaf hij een stem aan de onvrede die leefde bij vele Brazilianen. Louvação, het openingsnummer, is een lofzang op het leven en het goddelijke, maar tegelijkertijd schuwt Gilberto Gil de realiteit niet. Hij zingt over het gewone leven, de mensen, de moeilijkheden die ze ervaren. Louvação betekent lofzang. En een lofzang is deze plaat zeker. Een aanrader voor iedereen die zich wil verdiepen in de gelaagde muziektraditie van Brazilië. (Vera Verwoert)

DESERT
ISLAND
DISC

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Hiding Places – The Secret to Good Living

The Secret To Good Living is het debuutalbum van de Amerikaanse band Hiding Places en het is een verpletterend mooi album, dat absoluut gaat uitgroeien tot een van de allerbeste gitaarplaten van dit jaar. De Amerikaanse band laat een geluid horen dat meerdere kanten op kan. Het is een geluid waarin gitaren centraal staan, maar het gitaarwerk op het album put uit meerdere genres. De vooral door het gitaarwerk bedwelmend mooie songs van de Amerikaanse band worden nog wat mooier door de stemmen van Audrey Keelin en Nicholas Byrne, die het dromerige karakter van de muziek van Hiding Places nog wat verder versterken. (Erwin Zijleman)

Brown Horse – Total Dive

Met haar debuutalbum Reservoir legde de Britse band Brown Horse ruim twee jaar geleden de lat hoog voor zichzelf, maar het vorig jaar verschenen All The Right Weaknesses was dankzij een indierock-injectie nog net wat beter. Met Total Dive trekt Brown Horse de lijn van het vorige album door, maar het energiek en gedreven klinkende nieuwe album slaagt er in om het niveau van de Britse band naar een nog hoger plan te tillen. De Amerikaanse band Wednesday won het vorig jaar nipt van de Britse band, maar Brown Horse slaat met het prachtige Total Dive keihard terug en levert een van de meest opwindende albums van het moment af. (Erwin Zijleman)

Juni Habel – Evergreen In Your Mind

Iets meer dan drie jaar na het uitstekende Carvings keert de Noorse muzikante Juni Habel terug met Evergreen In Your Mind, dat net als het vorige album opvalt door de bijzondere sfeer en een zeer karakteristieke stem. Britse folk is het genre waardoor Juni Habel zich het meest heeft laten beïnvloeden, maar de Noorse muzikante geeft wel een eigen draai aan invloeden uit de Britse folk en voegt Scandinavische ingrediënten toe aan haar muziek. Het is muziek die een onthaastend karakter heeft, maar vergeet niet om goed te luisteren naar en te genieten van de mooie muziek op Evergreen In Your Mind en van de bijzondere stem van Juni Habel, die de muziek van de Noorse muzikante een volstrekt eigen karakter geeft. (Erwin Zijleman)

ACHTER De Schermen

Ben Kamsma

Oprichter en programmeur van London Calling Festival

“London Calling is een ontdekkingsfestival voor muzikiefhebbers”

Al ruim drie decennia is London Calling een vaste waarde in Paradiso. Wat ooit begon als een eigzinnig initiatief groeide uit tot een toonaangevend festival waar opvallend veel acts (denk aan namen als Blur, Fontaines D.C., Slowdive, Placebo, Florence + The Machine enzovoort) hun eerste Nederlandse stappen zetten, vaak vlak voordat ze doorbreken. Oprichter en programmeur Ben Kamsma kijkt terug én vooruit.

(Door: Simon Arends)

“London Calling is een ontdekkingsfestival voor muzikliefhebbers”

Al ruim drie decennia is London Calling een vaste waarde in Paradiso. Wat ooit begon als een eigenzinnig initiatief groeide uit tot een toonaangevend festival waar opvallend veel acts (denk aan namen als Blur, Fontaines D.C., Slowdive, Placebo, Florence + The Machine enzovoort) hun eerste Nederlandse stappen zetten, vaak vlak voordat ze doorbreken. Oprichter en programmeur Ben Kamsma kijkt terug én vooruit. (Door: Simon Arends)

Over het ontstaan van London Calling

“De naam komt natuurlijk van het nummer van The Clash, al hebben we er visueel een beetje mee gespeeld. Wat voor mij altijd belangrijk is geweest, is die DIY-mentaliteit: veel doen met weinig. Dat zat er vanaf het begin al in. Ik ben ooit begonnen met het organiseren van concerten in Hotel Arena, gewoon één avond per week. (Dit is nu een viersterrenboetiekhotel en cultureel centrum, maar stond vroeger bekend als de “Sleep-in Arena”: een betaalbare plek voor jongeren, met slaapzalen, een café, restaurant en populaire evenementenlocatie in de kapel) Vanuit daar ben ik steeds verder gegroeid en uiteindelijk bij Paradiso terechtgekomen. Daar ontstond het idee om niet alleen losse shows te doen, maar een heel festival neer te zetten. Dat was begin jaren ‘90, een totaal andere tijd, zonder e-mail, zonder internet. Je schreef brieven naar bands of hing uren aan de telefoon met Engeland. Maar juist dat maakte het ook mooi.”

Over programmeren en het ‘geheim’ achter de line-up
“Ik programmeer het festival nog steeds grotendeels zelf. Het is ook gewoon mijn hobby, en eigenlijk een deel van mijn identiteit geworden. Mijn smaak is leidend, maar ik vertrouw ook op een netwerk van mensen in binnen- en buitenland. Dat zijn mensen waarvan ik weet: die hebben een oor voor dezelfde dingen. Vroeger was het eerlijk gezegd lastiger. Je kon niet even iets opzoeken, dus je moest veel meer afgaan op tips en instinct. Nu kun je online snel zien of een band live goed is. Dat maakt het makkelijker, maar uiteindelijk blijft het toch een kwestie van smaak en ervaring.”

Over Paradiso als thuisbasis

“Ik werk zelf bij Paradiso, dus dat is altijd een logische plek geweest. We hebben wel eens uitstapjes gemaakt, een tour langs andere zalen in Nederland, en zelfs

een ‘Amsterdam Calling’-editie in Londen; met een Nederlandse programmering. Maar dat brengt ook uitdagingen met zich mee. Op het moment dat je groter gaat denken of uitbreidt, moet je vaak concessies doen. Andere steden hebben andere smaken, andere verwachtingen. En juist dat eigen karakter van London Calling wil ik bewaken. Misschien is dat een beetje eigenwijs, maar het is wel wat het festival maakt tot wat het is.”

Over veranderingen door de jaren heen

“In de kern is het altijd een ontdekkingsfestival gebleven. Dat is nooit veranderd. Wat wel veranderd is, is dat ik meer ben gaan letten op variatie. Niet alleen gitaarbands, maar ook bijvoorbeeld soul of R&B. Als het op het juiste moment geprogrammeerd wordt, kan dat heel goed werken. Daarnaast kijk ik steeds vaker naar de toekomst van acts. Sommige artiesten die hier spelen, programmeer ik later opnieuw voor (grotere) shows. Op die manier bouw je ook echt iets op. Ook een leuke ontwikkeling is de samenwerking met andere festivals in Europa. We zien dat sommige festivals zich rond onze data zijn gaan scharen. Daardoor kan er programmering gedeeld worden en kunnen bands makkelijker een klein tourtje doen. Bijvoorbeeld langs Parijs, Brussel, VK en Amsterdam.”
Over de toekomst van het festival

“Zolang ik het leuk vind en het gevoel heb dat ik nog met de tijd mee ga, ga ik ermee door. Maar ik ben me er ook van bewust dat ik het ooit moet overdragen. Dat hoort er nu eenmaal bij. Voor mij blijft het belangrijkste dat het oprecht blijft. Ik doe dit niet omdat het moet, maar omdat ik het echt leuk vind; en omdat ik die liefde voor muziek wil delen.”

Over de huidige editie

“Ik ben heel enthousiast over deze editie. Way Dynamic vind ik bijvoorbeeld echt prachtig, en dat is zo’n act die nog veel groter kan worden. Ratboys, dat was de vorige keer ook heel gaaf. De energie die zij uitstralen is heel bijzonder. Little Grandad is er ook zo eentje waarvan ik denk: die gaat doorbreken. Gewoon heel toegankelijk. Westside Cowboy, maar die is eigenlijk al een beetje doorgebroken. Hele muzikale band, heeft hun show in Paradiso Tolhuistuin (oktober ‘26) bijna uitverkocht. Ja, er staat weer van alles. Maar uiteindelijk programmeer ik gewoon wat ik zelf goed vind. Dat is altijd het uitgangspunt geweest, en daardoor verveel ik me ook nooit.”

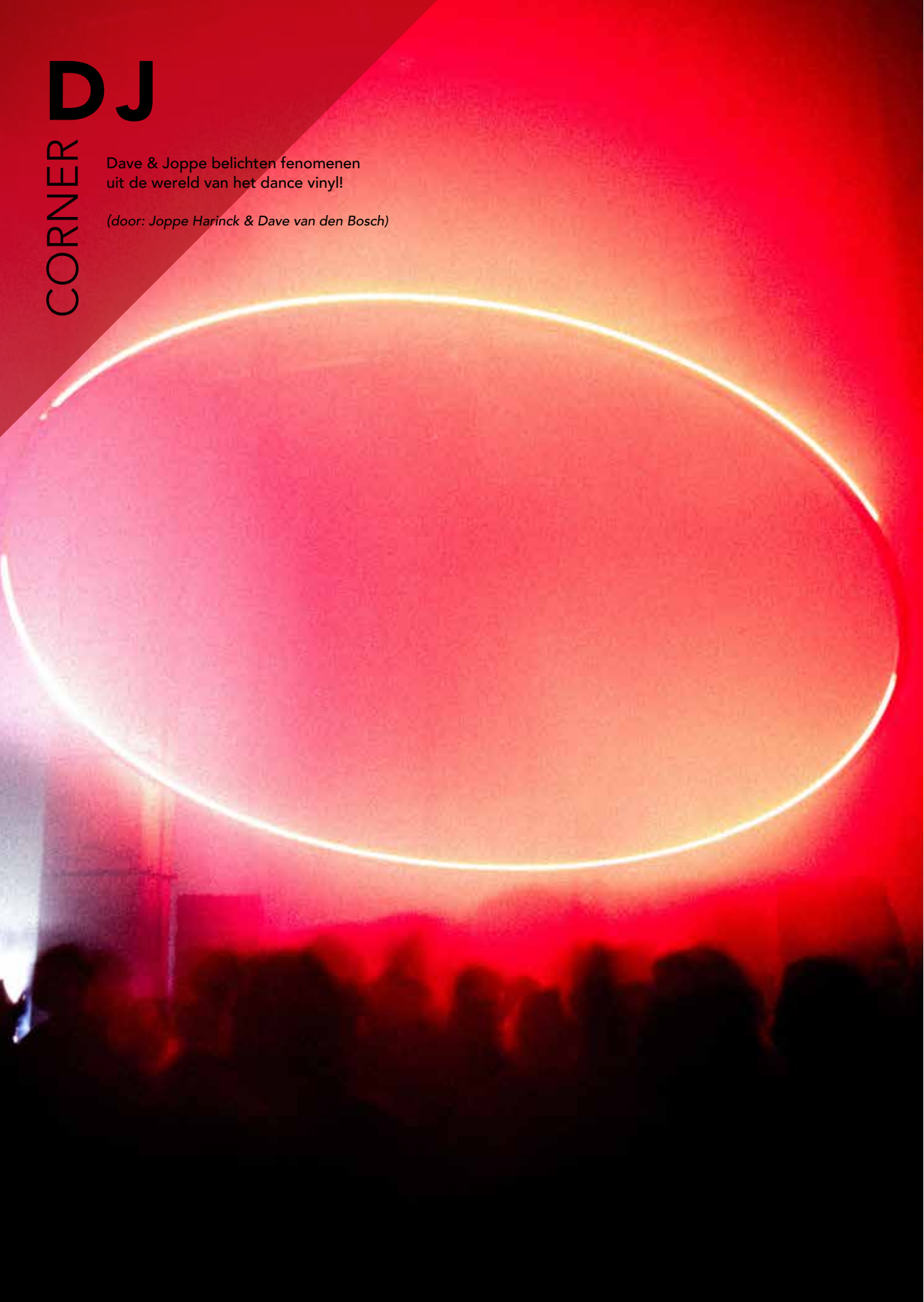
London Calling in één zin?

“Een ontdekkingsfestival voor muzikliefhebbers.”

CORNER DJ

Dave & Joppe belichten fenomenen uit de wereld van het dance vinyl!

(door: Joppe Harinck & Dave van den Bosch)

Interview

Sjoerd Oberman (Nous Klaer Label)

De eerstvolgende release op het Nous Klaer label is van Maask, een Zuid-Londense artiest die field-recordings en soundwalks verwerkt in zijn producties. Volgens de aankondiging kunnen we de wind door de takken van een eik in Powys horen, onweer boven Kamasi en de wind door een prehistorische grafkamer in Cornwall. Het resulteert uiteindelijk in het soort drijvende en spannende techno waar het Rotterdamse label sinds 2013 bekend om is komen te staan en exemplarisch voor het soort experiment waar oprichter Sjoerd Oberman in geïnteresseerd is. Zo bracht het label eerder al een album uit van een grotendeels uit stem opgetrokken samples (Choral Feelings van Oceanic) en reisde Mathilde Nobel voor haar album Guadirikiri het hele land door om vleermuizen te bestuderen en op te nemen tot ze naar eigen zeggen een 'orkest van vleermuizen' kon optuigen. Mede dankzij de populaire Paerels compilatieserie, is het label een springplank gebleken voor Nederlands talent, zoal Upsammy, Lenxi en Tammo Hesselink, maar wisten ze ook internationaal grote namen als Nicola Cruz en Marcel Dettmann aan zich te binden. Tijd om eens van Sjoerd Oberman zelf te horen hoe het allemaal zo gelopen is.

Kun je ons meenemen naar de begintijd van het label? Werkte je al in de muziek en waar kwam het idee vandaan om een label te starten?

Ik werkte rond 2010 bij Clone in Rotterdam en had een vriend Mattheis (Matthijs Verschuure) die hele toffe muziek maakte, die nog niet was uitgebracht. Ik speelde met het idee om een label op te zetten om die muziek uit te brengen. Uiteindelijk duurde dit tot 2013 en werd zijn Isms EP de eerste release op het label. De tweede plaat was van m'n jongere broer Oceanic (Job Oberman) die een tijdje in Berlijn had gewoond en daar veel muziek had gemaakt. Dus de eerste releases waren van mensen uit mijn directe omgeving en eigenlijk had ik nog helemaal niet bedacht om een langlopend label te beginnen, het is vanuit die eerste paar titels gewoon steeds verder gegroeid.

Een van de leukste releases vorig jaar op je label vonden wij Meetsysteem - Gekleed in Donker, ze vroegen niks. Hoe is hij op je label terechtgekomen?

Ik bracht op een gegeven moment muziek uit van Tammo Hesselink, en toen bleek later dat bepaalde partijen op die plaat ingespeeld waren door Ricky Cherim (Meetsysteem).

Toen vroeg ik hem of hij zelf ook muziek maakte en of hij wat wilde sturen. Ik kreeg toen een stuk of 10 house dingen, maar ook 1 Nederlandstalig popliedje. En ik vond juist dat liedje meteen heel interessant. Dit was ook nog net voor een opleving van Nederlandstalige muziek, inmiddels hoor je dat wel meer. Hij bleek nog meer nummers te hebben in hetzelfde straatje, dus besloten we zijn eerste album uit te brengen, Geen Signaal.

Toen je het label begon in 2013 was de vinylverkoop niet op een hoogtepunt. Door veel aandacht te besteden aan de artwork en de presentatie lijkt het fysieke aspect belangrijk te zijn voor je. Hoe zie jij de verhoudingen tussen fysiek en digitaal?

In de house en techno is het voor DJ's altijd heel gebruikelijk gebleven om met platen te draaien. En dat de platen over de hele wereld fysiek in platenzaken staan doet natuurlijk iets met de zichtbaarheid. Toch hebben we ook veel gehad aan het digitaal uitbrengen van onze muziek, doordat we via playlisten nieuwe mensen hebben weten te bereiken. Voor het label is het fysieke denk ik ongeveer even belangrijk als het digitale en versterken ze elkaar.

Toen jullie 10 jaar bestonden wilde je eenmalig een festival organiseren in Rotterdam om dat jubileum te vieren, nu is het 27 juni tijd voor de derde editie, net als het label dus eigenlijk iets dat veel groter is geworden dan de bedoeling was?

Ja dat kan je wel zeggen.. Voor deze editie hebben we 7 stages, binnen en buiten, verspreid over de tentoonstellingsruimtes van

Brutus in Rotterdam. Sommige stages zijn heel klein en intiem, denk aan 20 personen, andere zijn wat groter. De sfeer van het hele terrein rondom Brutus is denk ik een beetje te vergelijken met de NDSM in Amsterdam, maar dan 20 jaar geleden. Dit jaar hebben we voor het eerst ook een aansluitend nachtprogramma en kunnen we door tot 7 uur 's ochtends bij export en Cult=us, vlak naast Brutus. De meeste artiesten zijn al betrokken bij het label en in die zin is het festival een verlengstuk van het label, andere artiesten vinden we gewoon goed bij ons passen.

5 luistertips:

- Maask - Lyonesse (releasedatum: 8 juni)
- Lenxi - Did you get the dream I sent you?
 - Nicola Cruz - Kinesia
 - Martinou - Always there
- Comforter2 - Tell me something happy (before I fall asleep)

Punk 50 jaar!

50 jaar punk, en of ik daar iets over wil schrijven... Alsof de bibliotheken niet vol staan met boeken over het onderwerp. Maar goed, terugblikken (en luisteren!) is natuurlijk altijd leuk.

Voor mij kwam de grote omslag in januari 1977 toen de Sex Pistols te gast waren in het TV programma Tros Disco Circus, het voelt ook nu nog als de dag dat de zwart-wit televisie in mijn ouderlijk huis vervangen werd door een kleuren TV. De wereld zag er ineens heel anders uit! Het zou nog vele maanden duren voordat ik mijn eerste punkband in het echt zag, The Boys op het Janskerhof in Utrecht.

Punk veranderde na die tijd in vele verschillende gedaantes. Soms spannend en anders, dan weer monotoon en grijs. En het blijft maar komen, want terwijl ik dit schrijf waait er al weer een tijdje in frisse punk wind door het land. Een hele nieuwe generatie die het punkwiel opnieuw aan het uitvinden is en er zijn eigen draai aan geeft. Want naast al het terugblikken kan ik iedereen van harte aanbevelen om eens te gaan kijken bij bands als The Etters, Sick Shooters, Dear Omen, C'est Qui? Maha, Chattermag, The Covids, The Protos, PFAS, Quatsh of een van de vele anderen bands die allemaal op hun eigen manier die moeite waard zijn. (Door: Jeroen Vedder)

Top 10 (toen)

1. Ramones - Ramones
2. The Clash - The Clash
3. Damned - Damned Damned Damned
4. The Saints - (I'm) Stranded
5. Ivy Green - Ivy Green
6. Sex Pistols - Spunk
7. The Boys - The Boys
8. The Adverts - Crossing The Red Sea
9. The Heartbreakers - L.A.M.F.
10. The Jam - In The City

Top 10 (nu)

1. The Etters - Maken Je Hartstikke Dood!
2. Sick Shooters - Super Sonic Rock Saga
3. Nasty Party - Nasty Party
4. The Prize - In The Red
5. v/a - Girls To The Front
6. Loose Lips - Last Laugh
7. The Covids - Bust To Bits
8. v/a - Uitholling Bovenlangs
9. Dishes - Drama
10. The Unknowns - Looking From The Outside

There is no "old" music - only music you have already heard and music you haven't.

SONIC NURSE

SELECTS

Sonic Nurse is een onafhankelijk platform voor nieuwe muziek. In een tijd waarin de consumptiemaatschappij overheerst en het nieuwste van het nieuwste domineert, richt Sonic Nurse zich niet vanzelfsprekend op kersverse releases, maar op alle muziek. Het platform - in de vorm van een maandelijks, gratis nieuwsbrief - bespreekt albums die het verdienen om gehoord te worden door een groter publiek. Voor de Mania licht Sonic Nurse elke maand twee releases uit. Op zoek naar meer muzikale inspiratie, ver weg van je eigen algoritmes? Abonneer je via substack.com/@sonicnurse.

DAGMAR ZUNIGA

In filth your mystery is kingdom / far smile peasant in yellow music

Op 15-jarige leeftijd kreeg de Nicaraguaans-Amerikaanse Dagmar Zuniga een Tascam 424 tape recorder cadeau. Geïnspireerd door het lo-fi geluid van Elliot Smith's debuutalbum Roman Candle maakte ze door de jaren heen haar eigen field recordings met als resultaat haar debuutplaat in filth. Het album past goed binnen de hauntology: het idee dat het heden op spookachtige wijze wordt achtervolgd door het verleden. Je hoort geruis van de tape recorder, psychedelische folkelementen, maar ook de abrupte stiltes en de voorzichtige, haast aarzelende fluit- en pianomelodieën zorgen voor dit onheilspellende effect. En dan is er nog de schoonheid van de imperfectie: soms voelt een nummer nog niet helemaal af, of valt de muziek zelfs helemaal weg. En precies deze imperfectie maakt van in filth zo'n prachtige plaat. Eentje voor de jaarlijsjes.

lo-fi | experimenteel | hauntology | psychedelische folk | dream pop

SHITKID

The Essential (Vol. 1)

ShitKid is het project van de 34-jarige Åsa Söderqvist uit Stockholm. Tot nu toe is ze in Nederland vrij onder de radar gebleven, maar daar komt hopelijk gauw verandering in. ShitKid bestaat al sinds 2015: eerst als solo-project en later met band. Een aantal jaar geleden verdween Söderqvist abrupt uit de muziekwereld en kwam er ook een eind aan haar band. Dit onlangs verschenen compilatiealbum en wat aankomende live data duiden gelukkig op een terugkeer. Söderqvist is een autonome artiest die zich niet lijkt te bekommeren om strikte songstructuren en ze laat zich zeker niet in een hokje stoppen. Een verscheidenheid aan genres passeren de revue. Door te breken met traditionele muzikale conventies gaat de muziek namelijk alle kanten op: verwacht zware gitaren, typische popelementen, elektronica en een lo-fi sound. Een vrij eclectisch geheel dus, maar alles met een punk attitude. Live zien? Dat kan zaterdag 23 mei op Sniester in Den Haag!

garage | DIY | grunge | punk | pop | lo-fi

Rewire Festival

Rewire opent druk en chaotisch, met lange rijen bij The Grey Space en beperkte instroom bij de Lutherse Kerk. Tortoise, normaal pioniers van de post-rock, speelt technisch sterk maar mist bezieling; zonder gitarist Jeff Parker blijft het optreden statig en weinig meeslepend, waardoor publiek vroegtijdig vertrekt. Milkweed overtuigt juist volledig in het Koorenhuis. Het anonieme New Yorkse folkcollectief brengt een intieme, rituele mix van Ierse folklore, lo-fi experimenten, cassette-ruis en melancholische Americana. Hun combinatie van verhalen, banjo-explosies en pastorale zang creëert een vervreemdende maar warme sfeer. Flur betovert in de Lutherse Kerk met improvisaties voor harp, sax en percussie, geworteld in hedendaags klassiek, freejazz en ambient. Hun subtiele, spirituele klankwereld brengt het publiek in trance. Kim Gordon domineert Amare met een rauwe, hiphop-gedreven noise-set waarin haar nieuwe album PLAY ME centraal staat. Ze commandeert meer dan ze zingt en houdt de zaal moeiteloos in haar greep. Einstürzende Neubauten sluit het festival af met een theatrale, strak vormgegeven show rond Alles in Allem, inclusief zelfgebouwde instrumenten en onverminderde experimenteerdrijf. (Jeroen van der Vring)

Leigh Anne - My Ego Told Me To Tour

My Ego Told Me To Tour bewijst dat Leigh-Anne klaar is voor de grote podia. Een set vol leuke nummers, waarbij nieuwe ontdekkingen live nog beter tot hun recht kwamen dan op het album. Been A Minute bracht de zaal volledig tot ontploffing, iedereen ging aan het dansen in plaats van op de telefoons. Na afloop was overduidelijk: heel de Melkweg was bekeerd tot superfan. Ze verdient de hele wereld, en met shows als deze is het nog maar een kwestie van tijd. (Laurens Elderman)

Johan in PAARD Den Haag

Het voormalig Visions of Johanna heeft in het tot de nok gevulde Paard duidelijk iets te vieren. Echt bekend wordt de band van frontman Jacco de Greeuw als Johan. Na de gelijknamige debuutplaat verscheen net na de eeuwwisseling opvolger én doorbraakalbum Pergola. Dit album wordt terecht beschouwd als een van de mooiste platen uit de Nederlandse popgeschiedenis. Om het 25-jarig bestaan te vieren, toert Johan dit jaar door het land. De productie van deze parel is van de hand van Frans Hagenaars, die ook Palomine van Bettie Serveert produceerde. Pergola staat, samen met andere illustere popklassiekers als Blauw van The Scene en het debuutalbum van Spinvis uit 2002, in het rijtje onmiskenbare juweeltjes. Uit de Pergola-tijd is alleen oudgediende bassist Diets Dijkstra over. Maar met Jeroen Kleijn, gitarist Robin Berlijn en toetsenist Jan Teerstra staat er sinds een aantal jaren een zekere basis op het podium, waarmee zij in de Hofstad laten horen dat de songs van Pergola na al die tijd niets aan glans hebben verloren. Sterker nog: met de huidige bezetting komen de nummers misschien nog wel beter uit de verf. (Jeroen van der Vring)

Rosalía – Ziggo Dome

Rosalía's LUX Tour live in de Ziggo Dome was geen concert: het was een museumbezoek, een opera, een theatervoorstelling en een popshow tegelijk. Ze kwam aan in een museumkrat, in tutu, en zette meteen de toon. Boven het podium verscheen een vertaling van alle teksten naar het Nederlands, want niets mocht verloren gaan. Het orkest stond vooraan en de show zat vol referenties, want wie goed keek, ontdekte steeds meer lagen. Bij een stuk nodigde ze fans op het podium uit om te filmen: een slimme provocatie over hoe kunst bekeken wordt, die de theaterwereld al twintig jaar kent maar die Rosalía volledig haar eigen maakt.

De hits van MOTOMAMI werden warm ontvangen en de Berghain-remix was een absolute knaller, geweldige dans stukjes vollop en dat werd meerdere malen door haar zelf opgemerkt. De stem was loepzuiver, de ambiance adembenemend. Dit was de uitverkoren avond van 2026, en die voorspelling is uitgekomen. (Laurens Elderman)

Ontdek ↓ Lust for Life.™

Maandblad over muziek & meer

PRINT - DIGITAAL - ARCHIEF

**Lees het magazine altijd en overal
— in print op je deurmat, én digitaal
op je telefoon of tablet.**

Dit kun je verwachten • Alle edities van LFL Magazine sinds 2014 *online beschikbaar* • Snel en eenvoudig *doorzoekbaar* • Geoptimaliseerd voor *mobiel lezen* • Artikelen opslaan en *offline lezen* wanneer het jou uitkomt •

Jaarabonnement
10 nummers
1e jaar slechts **€39,95**

Kijk voor de **PREMIUMS** op de site.

Alle edities *online beschikbaar*

Op je *tablet of mobiel*

Scan nu de QR-code

LFLMAGAZINE.NL

Best Kept Secret-editie

Na een eeuwenlange (althans, zo voelde het) winter komt de zomer opeens in razend tempo op ons afgestormd! Best Kept Secret (12-14 juni) is een van de festivals die de festivalzomer mag aftrappen. De line-up ziet er weer prachtig uit. BKS weet als geen ander de beste acts te boeken, van iconisch en groots tot up-and-coming. We nemen je mee langs een aantal (vooralsnog) minder bekende acts die het checken waard zijn.

(Door: Lotte Hurkens)

Grote Geelstaart

Deze jongens in maatpak brengen de meest chaotische, psychedelische math-noise-prog-rock, gewoon uit ons eigen kikkerlandje. Hun tweede EP, genaamd Wij Zinken, is net aangekondigd. Bij de eerste track Vracht 7 is het al lastig om het hoofd boven water te houden: nautische, psychedelische noiserock met een schreeuwende kapitein. En over muzikanten van zuiver water gesproken: op deze track spelen ook twee muzikanten van De Toegift mee en een muzikant van Personal Trainer. Als je ervan houdt om op je vingers mee te tellen terwijl je aan het crowdsurfen of moshen bent, wees er dan bij.

Croíthe

Er zit toch echt iets in het Ierse water. Alweer een geweldige band van het Smaragden Eiland: Croíthe (spreek uit als: KREE HA). Met een stem als Grian Chatten (Fontaines D.C.) en een sound die van postpunk tot shoegaze reikt, brengen ze donkere sferen, een hele hoop reverb en introspectieve teksten die ons hart weten te veroveren. Hun invloeden lopen van The Murder Capital tot My Bloody Valentine, Joy Division en Radiohead. Als dat niet genoeg zegt...

Dame Area

De naam van dit duo is Spaans voor 'geef me ruimte'. Laat dat nou nét precies zijn wat jij straks ook roept, vlak voordat je keihard staat te dansen op hun grillige industriële beats, tribal wave en EBM (electronic body music). Ontstaan onder het eigenzinnige label Màgia Roja uit Barcelona, dat zich inzet voor het ontdekken, promoten en verspreiden van muziek die geïnspireerd is door rituelen en magie. Dame Area klinkt schurend, maar toch ook whimsical. Hun performances zijn nooit twee keer hetzelfde en zitten vol improvisatie.

FILMS

RENTAL FAMILY (REGIE: HIKARI, 2025)

De obsessie met de Japanse cultuur is inmiddels al niet meer niche; velen zijn gefascineerd door de opmerkelijke gebruiken die het futuristische land kent. Phillip Vanderploeg (gespeeld door Brendan Fraser) stort zich in een van deze gebruiken. Als acteur speelt hij geen rol in een film of serie, maar in het leven van mensen als journalist, vader of echtgenoot. Uit geldnood neemt hij de baan aan, maar door zijn variërende rollen ontdekt hij de kwetsbaarheid die schuilgaat achter de sociale verhoudingen van mensen. (Tatum Luiten)

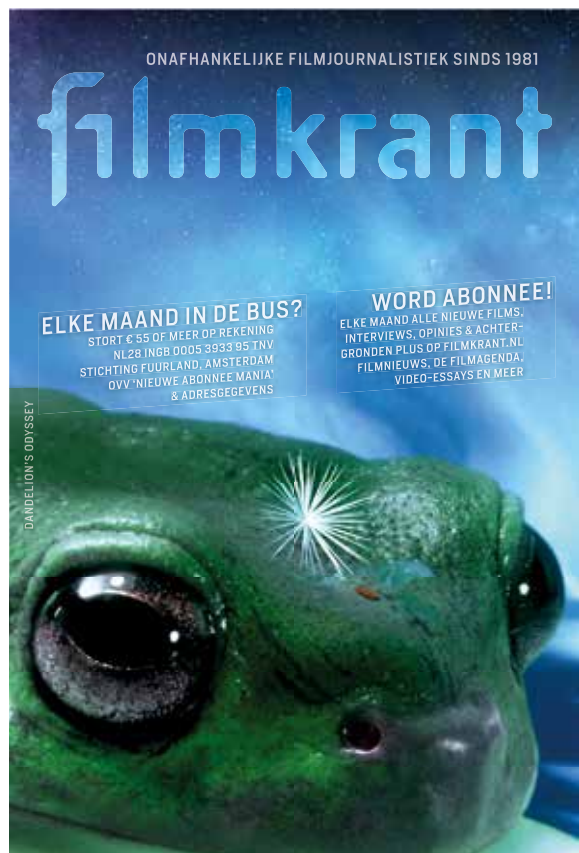
SONG SUNG BLUE (REGIE: CRAIG BREWER, 2025)

Nee, dit is niet de zoveelste 'biopic' over een algemeen bekende artiest. Dit is een 'biopic' over een Neil Diamond COVERBAND! Dit zijn pas de interessante personen, zij wiens gefaalde persoonlijke oeuvre hen niet stopt om muziek te maken en mensen te entertainen. Hoofdpersonages Mike en Claire gaan dit samen aan en raken daarbij ook nog verliefd. Een sprookje, totdat menselijke kwetsbaarheden zoals verslaving en depressie hen en de band uit elkaar drijven. Is de liefde voor elkaar en de muziek sterk genoeg om dit te overwinnen? (Tatum Luiten)

SEND HELP (REGIE SAM RAIMI, 2026)

Dit is de ultieme nachtmerrie. Je overleeft een vliegtuigcrash en strandt op een onbewoond eiland. Je bent niet de enige die het overleeft. Ook je autoritaire baas, die je een paar dagen terug nog een promotie heeft onthouden om deze aan een van zijn 'fraternity'-vriendjes te geven, is gestrand op hetzelfde eiland. Samen zal je een manier moeten vinden om te overleven. Maar, in tegenstelling tot het voormalige leven, ben jij nu degene met de skills om in het wild te overleven. Deze nieuw verkregen macht proeft wel erg zoet. Wil je eigenlijk nog wel gered worden? (Tatum Luiten)

BOEKEN

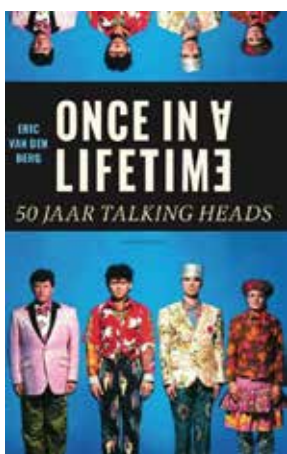
TOP HOLE RECORDS 46 JAAR EIGENWIJS (Josh Haijer / Jan Schlimbach)

Het is rond, er zit een gat in en het draait... Juist: vinyl. Zoals bijvoorbeeld de 6 seconde durende single van Raggende Manne genaamd Nee's Niks! Alleen een eigenwijs label als Top Hole Records durft zoiets uit te brengen. Jos(h) Haijer, oprichter en eigenaar van Top Hole Records, en journalist Jan Schlimbach kijken terug op 46 jaar bestaan van het label. Niet alleen bevat dit boek een compleet overzicht van de catalogus van Top Hole Records, maar ook een tijdslijn over de jaren heen vol verhalen, foto's, krantenknipsels, en ander archiefmateriaal. Eigenzinnig is het label en zo ook het archief. Als je goed kijkt tussen alle posterknipsels op bladzijde 16 zie je een poster van de Heerenveen Schouwburg van Soft Machine, met zowel band Scab, als Oasis als voorprogramma. 1977 was een vreemde tijd, zullen we maar zeggen. En drie jaar later tekende Scab bij Top Hole. Het boek is onderdeel van een essentieel tegendraads stukje Nederlandse muziekgeschiedenis en een prachtig archief om eindeloos doorheen te bladeren. (Lotte Hurkens)

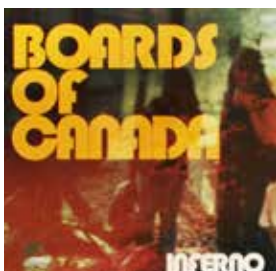
BLAUDZUN In het spoor van een popicoon (Ronald Giphart)

De mysterieuze bebrilde, bebaarde popster Blaudzun lijkt wel on-Nederlands goed. Schrijver Ronald Giphart was als velen geïntrigeerd door hem en vroeg na een ontmoeting of hij de zanger een tijdje mocht volgen 'als een vlieg aan de muur'. Zo ontstond een boek (en een vriendschap), waarbij een biografie en filosofische mijmeringen over muziek zich moeiteloos afwisselen. Het opgroeien van Blaudzun in een Pinksterbeweging is iets waar hij niet graag over praat, maar in dit boek doet hij dit wel. "Met dit boek moet het maar klaar zijn; ik doe mensen pijn als ik het er steeds over blijf hebben", zegt Blaudzun er zelf over. Ook zijn fascinatie met wielrennen komt aan bod (waar ook zijn artiestennaam vandaan komt). De muziek die wordt benoemd in het boek valt samen met de release 'Best of Blaudzun', lees en luister vooral tegelijkertijd. (Lotte Hurkens)

TALKING HEADS Once In A Lifetime (Eric van den Berg)

Dit boek is het ultieme (allereerste Nederlandstalige) naslagwerk voor Talking Heads-fans. Het begint bij het uitlichten van alle bandleden en neemt je mee chronologisch door de tijd heen, per album. In het boek staan ook allerlei qr-codes, zodat je mee kan luisteren terwijl je leest. Ooit gehoord van de CBGB? Hoewel het staat voor Country Bluegrass Blues, wat misschien wat misleidend is, was deze bar het begin voor iconische bands als Television – en dus ook Talking Heads. Er wordt aandacht gelegd bij de muziek, de ontwikkeling daarvan en de leden, maar ook wordt er uitgebreid verteld over de spanningen rondom David Byrne en het uiteenvallen van de band in de jaren 90. Ook Brian Eno speelt (terecht) een grote rol in dit boek. Talking Heads was en blijft een enorm invloedrijke band in de popgeschiedenis en voor fans is dit boek een ontzettend uitgebreid, prettig leesbaar naslagwerk. Aanrader! (Lotte Hurkens)

BOARDS OF CANADA – Inferno

Dertien jaar hebben we gewacht, maar het is eindelijk zover: Boards of Canada is terug. Hun aankomende plaat Inferno behoudt hun kenmerkende melodieën en sferen, en put uit de esoterische invloeden die werden verkend in Societas X Tape (hun NTS-mix uit 2019 voor het 30-jarig jubileum van Warp Records). Ook de donkerdere toon van Tomorrow's Harvest wordt verder uitgediept, met een grotere rol voor spraakfragmenten. Het album duurt maar liefst 70 (!) minuten en er komt ook een speciale limited edition met boekje.

KURT VILE – Philadelphia's Been Good to Me

Philadelphia is wel héél lief geweest voor Kurt Vile: het leidde volgens hem tot zijn beste zang, sterkste elektrische gitaarwerk en meest organische album tot nu toe. Het natuurlijke karakter van zijn thuisopnames is nu vertaald naar een studioplaat die vertrouwd aanvoelt, maar wel op hoog niveau is geproduceerd (dus geen lo-fi huiskameropname).

PAUL MCCARTNEY – The Boys of Dungeon Lane

Beatles-fans opgelet: dit album is niet alleen gemaakt door je favoriete Beatle, maar bevat ook openhartige nummers over Pauls vroege avonturen met George Harrison en John Lennon, nog van vóór de Beatle-gekte. Verwacht: Liverpool, rokerige bars en goedkope gitaren als sfeerbeeld.

ANGINE DE POITRINE – Vol I & II

Mocht je de internethype gemist hebben: deze alien prog-jazz-math-rockers à la Clown Core hebben al veel harten veroverd. Gekleed als polkadot-aliens spelen ze extreem strak en onvoorspelbaar. Ik daag je uit om mee te neurieën. Is de hype terecht? Heeft het iets met AI te maken? Ontdek het vooral zelf. De albums zijn al uit en verschijnen binnenkort ook op vinyl.

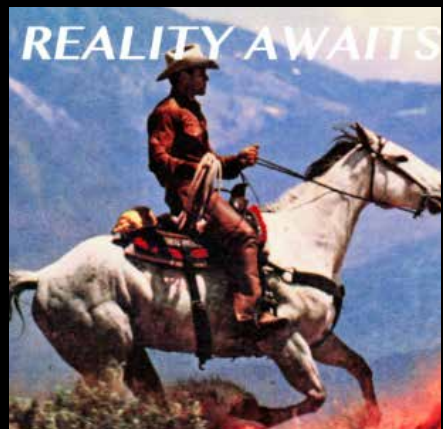

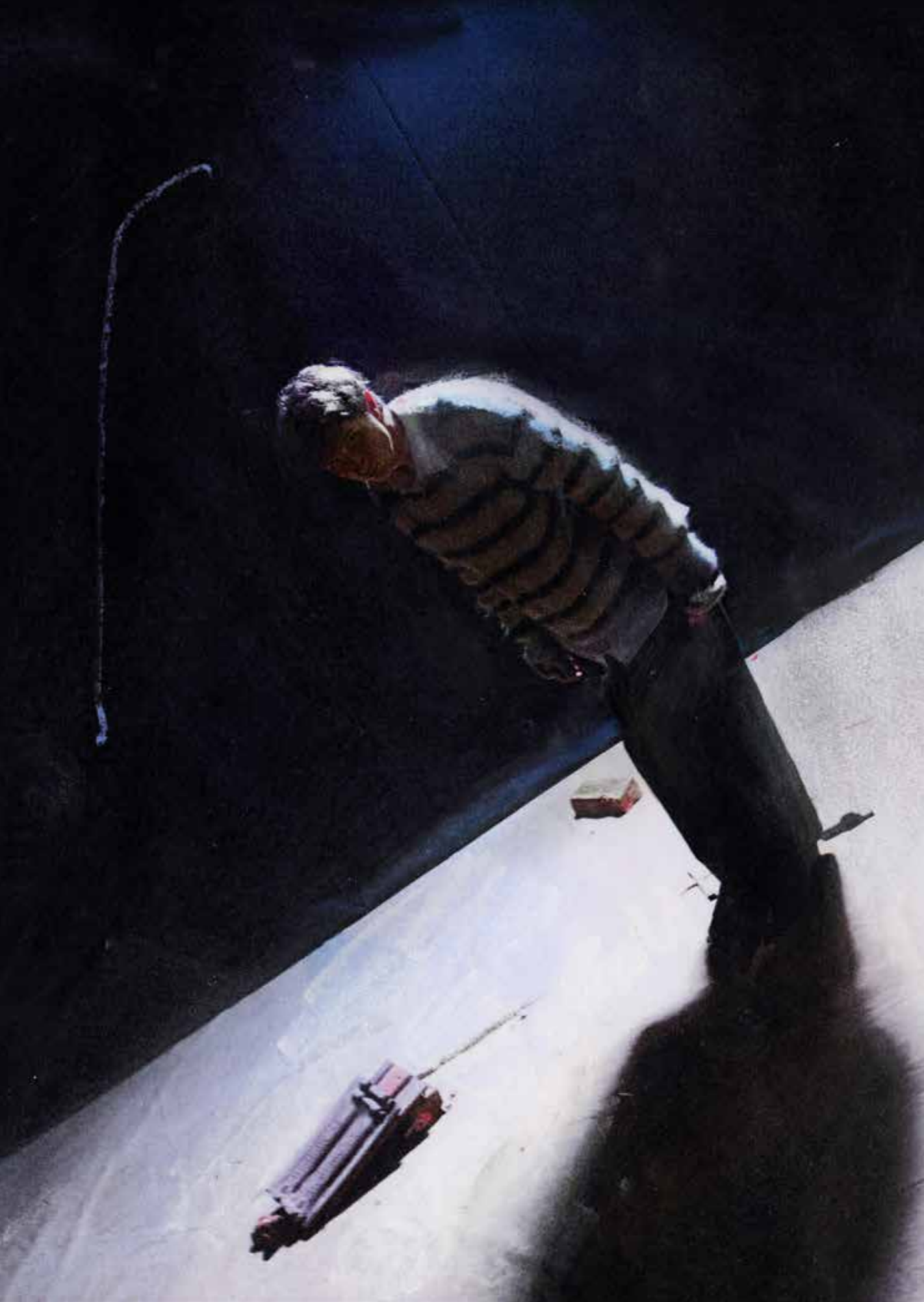
OLIVIA RODRIGO – you seem pretty sad for a girl so in love

Na het monstersucces van GUTS komt Olivia Rodrigo alweer met een nieuw album en dat op haar 23e. Maar hoeveel weet een 23-jarige eigenlijk van liefde? Blijkbaar behoorlijk veel. Het aankomende album zal vooral bestaan uit droevige liefdesliedjes. Fans: maak het maar vast uit met je partner.

BINNENKORT BINNEN

- 29 mei Boards Of Canada - Inferno
Dogstar - All in Now
Doublespeak - Doublespeak
Kurt Vile - Philadelphia's Been Good to Me
Paul McCartney - The Boys of Dungeon Lane
Willie Nelson - Dream Chaser
Iceage - For Love Grace & the Hereafter
Violet Grohl - Be Sweet To Me
- 5 juni Niall Horan - Dinner Party
Evanescence - Sanctuary
Anna Lola - Tiempo
BROCKHOFF - Easy Peeler
Bedouine - Neon Summer Skin
Death Cab For Cutie - I Built You a Tower
Lyra Pramuk - Hymnal (resung)
Lee "Scratch" Perry - Spatial, No Problem
DJ Seinfeld - If This Is It
- 12 juni Bebe Rexha - Dirty Blonde
Emei - Night at the Opera
Johnny Orlando - Songs for young lovers
Olivia Rodrigo - you seem pretty sad for a girl so in love
Sonny Fodera - can we do it all again?
Yes - Aurora
Absolutely - Paracosm
Angine de Poitrine - Vol I & II
- 19 juni Graham Coxon - Castle Park
Tucker Zimmerman - Dream Me a Dream
- 26 juni Muse - The Wow! Signal
Beth Orton - The Ground Above
Downtown Boys - Public Luxury
- 3 juli Madonna - Confessions II
- 26 juli The Strokes - Reality Awaits
Jjerome87 - The Canyon

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

**NO
RISK
DISC**

DOVE ELLIS
Blizzard

**GRAND
CRU**

ED O'BRIEN
Blue Morpho

**LUISTER
TRIPS**

EARL SWEATSHIRT &
MIKE & SURF GANG
POMPEII // UTILITY

SOFIANE PAMART
MOVIE

ALDOUS HARDING
Train on the Island

THE HAUNTED
YOUTH
Boys Cry Too

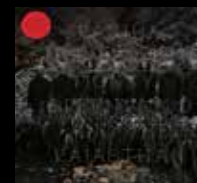
IGOR
Dingen Die Ik Gauw
Vergeet

ABIGAIL LAPELL
Shadow Child

MEROL
Leve De Feeks

JONNY GREENWOOD,
SHYE BEN TZUR AND THE
RAJASTHAN EXPRESS
Ranjha

UNDERScores
U

VJÈZE FUR
Tuinieren

BEST KEPT SECRET 26

A-Z

Gorillaz - Jack White

Nick Cave & The Bad Seeds

De La Soul - Ethel Cain - Hayley Williams

Job Jobse - Mac DeMarco - Mula

Sammy Virji - Sef - Wolf Alice

Aldous Harding - Amaarae - Anna von Hausswolff

Blood Incantation - Curtis Harding - Don West

Femi Kuti & The Positive Force - Hiqpy

Joey Valence & Brae - Jungle by Night - MEROL - Naïka

Nation of Language - NewDad - Sophie Straat

Sudan Archives - Tramhaus - Weval (Live) - Yard Act

Stella - Another Country \$\$\$\$ - Any Young Mechanic

Apichat Pakwan - Ata Kak - Ao - BCUC - Bruno Berle

C'est Qui? - Croithe - Crows - Dame Area - Dressed Like Boys

DYGL - Elmer - Etta Marcus - Gelli Haha - Genesis Owusu

Getdown Services - GHOSTWOMAN - Good Flying Birds

Grote Geelstaart - Indie Gloria - Kumo 99 - Leoniden

Lime Garden - Lucky Done Gone - Maddie Ashman

Madra Salach - mark william lewis - MAVI - Mên An Tol

Midrift - Militarie Gun - Model/Actriz - Pacifica

Parker Fans - Radio Free Alice - Servo - Shady Nasty

Skullcrusher - Sorry - supermodel* - Swordes

The Zawose Queens - Tropical Fuck Storm

The Floor - by DJ St. Paul 25 Years Of Eskimo Recordings - Aili & Orson (Japanese DJ Set)
Ajuma - Alice Olsthoorn - DJ St. Paul - Girls To The Front (DJ Set) - IliassOpDeBeat
Ineffekt - Kaat Van Stralen (DJ Set) - Katayoun - Ko Kliko - KROON (Kypski Live Set)
Lucky Done Gone B2B Sef - Madra Salach (Mostly Irish DJ Set)
Marie Davidson (DJ Set) - Mr. Cutts - Nymfo B2B Zohar
Oceanic (Maximal Minimalism) - Ofra - Rimini Express (Vinyl Only Italo Set)
Sheyma (Live) - The Great Indie Dance Bake Off (DJ St. Paul B2B Riptide)

Not Nothings - by The Nils Aram Mukanav B2b Deodaaat - Doppelgang - Guylian
Hiefoda Tunes - JUUL - KINETIKS - Mavochi B2b DIEDE - Night Dubbing
OG Karin - Sedef Adasi - Slimfit - Surusinghe - Tim Reaper

The Shows - by Groms Bibtiana: Music From Île Maurice - Bony Fly - Cami Layé Okún
Discos Horizontes - DJ Tracksuit - Fada Jep - JBN Soundsystem
Kebra Ethiopia Soundsystem - Mia Koden - Susobrinno - Suze Ijó

Casbah by Night Here's The Thing (DJ Set) - MEROL (DJ Debut) - Tramhaus (DJ Set)

JUNE 12 13 14

weekend & day tickets
www.bestkeptsecret.nl

BEEKSE BERGEN, NL